

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin

TEBLİĞCİNİN EL KİTABI

HİLÂFET DEVLETİ

Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin
-Rh.A.-

TEBLİĞCİNİN EL KİTABI

HİLÂFET DEVLETİ

Hilâfet Devleti Yayınıdır

1. Baskı: 1406 (1986)

2. Baskı: R. Ahir 1416 (Ağustos 1996)

-Her hakkı mahfuzdur-

Adres: Neusser Str. 418, 50733 Köln
Tlf: 0221/ 976553-0 Fax: 0221/ 976553-6

FİHRİST

Mukaddime 6

Tebliğ 10

Hakk 11

Tebliğin Önemi ve Hükmü 15

Tebliğin Usul ve Adabı 18

Tebliğ Yapmanın Şeref ve Fazileti 23

Tebliğin Mevzuu 26

Din 32

Fi'zilâl-il Kur'an 51

Tebliğcide Bulunması Gereken Vasıflar 62

Şehidlik 66

Açık ve Net Tebliğ 73

Tebliğ Vasıtaları 78

Tebliğcinin Usul ve Adabı 80

Devlete Gidiş Yolu Parti mi, Tebliğ mi? 85

Tebliğ Yolu 102

Tebliğ ve Cihad Metodunun Şartları 107

Particilik ve Partiler Hakkında 111

Mukaddime

Bugün, insanlık şöyle dursun, müslümanlar bile cehennemî bir uçurumun kenarında!.. İşin daha garibi, bundan habersiz bulunmaktalar!.. İçine düştükleri veya düşürdükleri cürüm ve cinayetler çok büyük!.. İdamı gerektiren birer suç!.. Bu suç Allah'a karşı işlenmekte; Allah'ın mülkünde Allah'ın Rabb olma, ilâh olma hakkına tecavüz edilmekte, hakimiyetine müdahale edilerek, gönderdiği ve indirdiği Kur'an anayasası çignenmekte, semavî nizam ihlal edilmekte, dinin hayata yön vermesi engellenmekte ve neticede müslümanlar İslamî bir devletten mahrum bırakılmakta, kula kul yapıлып, esir muamelesine tabi tutulmaktadırlar...

İşin daha acı tarafı:

Günün Firavunlar'ı, Karunlar'ı ve Ebu Cehiller'i bel'amalar tarafından alkışlanmakta, put kanunları, kemalizm cereyanları

desteklenmekte; karşı çıkanlar katiller ve caniler gibi zindanlara atılmakta, vahşice işkencelere mâruz bırakılmakta!..

İşte günün manzarası!

Tek çare: Yepyeni bir nesil! Yürekli bir nesil! Tevhid'le bütünleşen bir nesil! Milliyetçilik gibi dar ve manasız kalıplara kendisini hapsedmeyen ve ettirmeyen, ümmet olma ruh ve şuuruna sahip, ufuklara doğru kanat açan bir nesil! Fânilere değil, Rabb'ülâlemin'e kul olup sonsuzluğa doğru pervaz eden bir nesil! Halk idaresini değil, Hak idaresini arayan basiretli bir nesil! Kur'an'ı kaynak, Peygamber'i örnek alan ferasetli bir nesil! Üçbuçuk soysuzun arkasından gitmeyen, hakkı tutup kaldıran, gelmişin keyfi için geçmişe sövmiyen, bu yolda kamçı yemeyi dahi göze alan, şehid olmayı cana minnet bilen şuurlu bir nesil! Mus'ab'lar, Ammar'lar gibi hakkı tebliğ eden ve tebliğatını cesaretle yapan, Kur'an'ın anayasa, İslam'ın devlet olmasını hedefleyen ve bu suretle insanlığı cehennemî bir uçurumun kenarından kurtaran ve kurtarmaya çalışan ve bu çalışması sırasında ilahî çizgiden milim şaşmayan, taviz verme yoluna asla gitmeyen uyanık bir nesil! Tağutların batıl sistemlerini, kemalizmin hezeyanlarını tarihin çöplüğüne atan ve

atacak olan yiğit bir nesil!..

İşte gelmekte ve gelme hazırlığı içinde bulunmakta olan böyle altun bir nesle, mütevazi de olsa bir rehber olmak üzere kaleme alınan bu risale, ümit ederiz ki, Rabb'imizin lütuf ve inayetiyle bu mevzuda mevcut eserlerin yanında yer alır da yeni nesle faydalı olur...

***Gayret bizden, tevfik ve hidayet
Rabb'imizden!***

***Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin***

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام

على رفقنا محمد وعلى آله و فحبه اجمعين

فالفها الرفول بلغ ما انزل اليك من ربك

وان لم تفعل فما بلغت رفايته والله

فعصمك من الناس انا لله لا فهدى القوم الكافرن

المائدة ٦٧

„Ey Peygamber, Rabb’inden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O’nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan korur. Muhakkak ki, Allah küfreden topluluğu hidayete erdirmez.“
(Maide, 67)

TEBLİĞ

Ana hatlarıyla göreceklerimiz:

- 1- Gayemiz: İslam Devleti;
- 2- Hakimiyet: Allah'a mahsustur;
- 3- Anayasa: Kur'an-ı Kerim'dir;
- 4- Nizam: Şariat'tir;
- 5- Kaynak: Yine Kur'an-ı Kerim'dir;
- 6- Örnek ve önder: Hz. Muhammed'dir (s.a.v.);
- 7- Metod: Tebliğdir;
- 8- Mevzu: Hakkın hakimiyetidir;
- 9- Tebliğ vasıtaları: Meşru her vasıtaadır;
- 10- Tebliğin hükmü: Farzdır;
- 11- Tebliğin üslubu: Açık, net ve kesin;
- 12- Silah: İlim (ayet, hadis, akıl ve mantık);
- 13- Siper ve kalkan: Sabır, tahammül ve müdafaa (tebliğ devrinde silaha sarılma, kaba kuvvete başvurma, mukabele bilmisil yapma yoktur);
- 14- Günün Türkiye'si: Dünün Mekke'sidir...

HAKK

Mevzu „Hakk“dır; „Hakk“ tebliğ edilecektir. İslam'ın her meselesi haktır; Tevhid'i haktır, devleti haktır, ibadeti haktır, siyaseti haktır...

„Hakk“ demek; mevcut olan, sabit olan, vakıa mutabık, gerçeğe uygun, hikmete muvafık olan şey demektir. Cenab-ı Hakk'ın bir ismi de „Hakk“tır. “Hakikat” kelimesi de “Hakk” kökünden kaynaklanmaktadır.

Tevhid:

Allah Resulü Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz; peygamberlik vazifesine „Tevhid“le, yani Allah'ın birliğini ilan etmekle başlamıştır ve „Tebliğ“ yoluyla başlamıştır. Önce muhterem hanımına tebliğ etmiş, sonra azadlı kölesi Zeyd b. Harise'ye ve bu arada daha küçük yaşta olan amcazadesi Hz. Ali'ye tebliğ etmiştir. Bunların hepsi de iman şerefiyle müşerref olmuşlar ve bir İslam cemaatinin ve cemiyetleşmenin nüvesini ve temelini atmışlardır. Sonra, bu cemaate Hz. Ebu Bekir gibi zatlar iltihak ede ede cemaat çoğalmıştır. Tebliğ ve telkin merkezi, artık Hz. Erkam'ın evi olmuştur.

Açıktan tebliğ:

Hz. Ömer'in bu cemaate katılmasıyla sayı 40'a yükselmiş, artık bundan sonra tebliğat, açık açık her tarafta yapılmaya başlamıştır.

13 senelik bir tebliğ devresi geçiren Efendimiz'in ve Onun sahabesinin, bu esnada görmedikleri eziyet, çekmedikleri işkence kalmamıştır. Bütün bu eza ve işkencelere karşı sabırla ve ayetle cevap vermişler; hiç bir suretle mukabil hareket ve saldırıda bulunmamışlardır.

Çünkü, buna izin verilmemişti. Ve nihayet, 13 senelik çok çileli ve çok çetin bir imtihan verdikten sonra Medine'ye hicret etmelerine izin verilmiştir. Bunu müteakiben de Mevlâ'ları kendilerine Medine devletini lütfetmiştir. Artık müslümanlar bir devlete sahip olmuşlardı.

Aceleyle gelmez:

Kur'an diliyle Peygamber bize örnektir. Devlet ve hakimiyetlerini kaybetmiş bir Ümmet-i Muhammed olarak bize düşen tebliğ yoluyla devlete gitmek ve bu hususta Peygamber metodunu takip ve tatbik etmektir. Birincisi bu; ikincisi ise acele etmemektir. Dünya tarihine baktığımızda görürüz ki, davalara tebliğ yoluyla başlanmıştır. Önce birkaç kişi bir araya gelmiş, düşünmüş, karar vermişler sonra tebliğata başlamışlardır. Aynı düşünceyi paylaşanların sayıları yavaş yavaş artmış, sonra bir güç, bir kuvvet oluşmuş, devlete nüfuz edecek veya devletle mücadele edip onu düşürecek seviyeye gelmişlerdir. Hiç bir zaman başlangıçta bir güç, bir ordu meydana gelmemiştir. Önceden, daima tebliğat yoluyla ilerlenmeye başlanmış; Zorbalar ve zorbalıklar, batıllar ve batıla tapanlar, putlar ve putçular halka tanıtılmış, onlar hakkında bilgi verilmiş ve onlar halk nezdinde mahkûm edilmiştir. İnsanlığa bu gibilerin zararlarının ve baskı rejimlerinin gayrî meşru oldukları, Şer-î Şerif'e uymadıkları anlatılmış ve böylece tebliğatın tesir sahaları yavaş yavaş genişlemiş ve bu suretle milletin bütün zümrelerini tesir sahası altına almıştır. Halk uyanmış, faal duruma geçmiş ve istenilen hedefe varmışlardır.

Şu anda sizin ne müstakil bir ülkeniz var ve ne de bir ordunuz var. Ama, elinizde bunlardan daha geniş ve daha

kuvvetli bir şeyiniz vardır ki, o da „Tebliğat“tır; hakkı tebliğ etmektir. Sizler, tebliğ yapma imkânlarına sahipsiniz. Bu imkânlar elinizde vardır. Bu imkânları kullanarak, kaynağımız Kur'an, örneğimiz ve önderimiz Hz. Muhammed diyerek, millete İslam'ın siyasî, iktisadî, hukukî meselelerini anlatacaksınız; İslam'ın devletini, İslam'ın adaletini anlatacaksınız; İslam'sız bir devletin dinsiz bir devlet olacağını, müslümanlara hayır getirmeyeceğini ve getiremeyeceğini anlatacaksınız; İslam'ın bütün emir ve yasaklarını hakkıyla anlatacaksınız ve bunların yegâne adil ve yegâne güzel olduklarını anlatacaksınız; dünyanın da ahiretin de saadetinin bunlara bağlı olduğunu anlatacaksınız. Bugünkü dünyanın içinde bulunduğu buhran ve huzursuzluğun temelinde İslam devletinin olmayışının, İslam hukukunun dünya siyasetine hakim olmayışının yattığını anlatacaksınız. Gerçek ve âdil esaslara dayanan İslam Devleti'nin temelini atmak için çalışmak, erkek-kadın bütün müslümanlar üzerine farz olduğunu anlatacaksınız.

İşte bütün bunları anlatmak, tebliğatını yapmak ve tâlimat vermek, aynı düşüncede ve aynı inançta insanlar bulmaya ve bir tebliğat dalgasının meydana gelmesine ve bir ictimâî hareketin doğmasına götürecektir. Ve zamanla uyanık, şuurlu, vazife duygusuna sahip, cihad ruhuna malik, dindar yığınlar bir araya gelecek ve İlayet-i Hakk'la İslam devleti kurulacaktır.

Tebliğde iki önemli unsur:

Tebliğ metodunda iki önemli unsur vardır. Bunlardan biri hakkı tavsiye, ikincisi sabrı tavsiyedir.

Hakkı tavsiye etmek; hak olanı anlatmak, açık açık anlatmak, demektir. Hakkı açık açık anlatmak, ne kadar önemli ise, sabrı tavsiye de bir o kadar önemlidir. Zira

sabır; hakkı tavsiye etmenin gücüdür, kuvvetidir, zırhıdır, kalkanıdır, ordusudur ve nihayet teselligâhıdır. O halde tebliğ yoluyla giderken, acele etmemek, sabırsızlanmamak, hemen gayeye varacağım diye ümide kapılmamak şarttır ve esastır. Mücadele de mukavemet, hem sürekli mukavemet esastır. Hiç bir akıl sahibi, yapılacak tebliğatın ve telkinatın hemencek İslam devletine gideceğini sanmaz ve sanamaz. Hususiyle dünyanın şu kötü şartları karşısında bir İslam devleti kurmak kolay bir iş değildir. Ama, imkânsız da değildir. Elbette mümkündür! Fakat sabır ister, tevekkül ister, sürekli faaliyet ister...

TEBLİĞİN ÖNEMİ VE HÜKMÜ

Dinimizde tebliğin önemi büyüktür; tebliğ mukaddes bir müessese, şerefli bir vazifedir, feyizli ve bereketli bir hizmettir, peygamberlerin asıl vazifesidir, ilahî bir mekteptir; Allah'ın emir ve yasaklarını Allah'ın kullarına ulaştırmak ve duyurmaktır.

Kur'an şöyle der:

a) „O peygamberler ki, risaletleri (Allah'ın emir ve yasaklarını) tebliğ ederler; O'ndan korkarlar ve Allah'tan başka kimseden korkmazlar. Allah, hesap görücü olarak kâfidir.“ (Ahzab, 39)

Bu ayette başlıca şu üç mesele vardır:

1- Peygamberler Allah'ın elçileridir; O'nun hüküm ve beyanlarını, mesajlarını kullarına tebliğ eder, ulaştırırlar.

2- Tebliğ ederken, Allah'tan başka kimseden korkmazlar ve tebliğatlarını açık açık yaparlar.

Peygamberlere düşen sadece tebliğdir. Hidayet verip kabul ettirmek ve hesabını sormak Peygamber'e değil, Allah'a aittir.

b) „Ey şanlı Resul! Rabb'in tarafından sana indirileni tamamen tebliğ et! Eğer tebliği tamamen yapmazsan, Allah'ın risaletini (elçilik görevini) yerine getirmiş olmazsın. Allah, seni insanlardan koruyacaktır. Şüphe yok ki, Allah kâfirler topluluğuna hidayet vermiyecektir.“ (Maide, 67)

Ayetteki başlıca meseleler:

1- Tebliğ Peygamber'in vazifesidir ve farzdır, Allah'ın

kesin emridir.

2- Gelen emir ve yasakların ve tüm ayetlerin tamamı tebliğ edilecektir. „Ma“ kelimesi umum ifade etmektedir.

3- Tamamı tebliğ edilmezse, tümü tebliğ edilmemiş sayılır.

4- Korkuya yer yoktur. Çünkü, hayat garanti edilmiştir, kâfirlere fırsat verilmeyecektir.

5- Hidayet Allah'ın elindedir; küfründe inat ve ısrar edenlere Allah, hidayet vermiyecektir.

c) „Şimdi sen, emrolunduğun şeyi, çatlatırcasına tebliğ et ve müşriklerden yüz çevir (onların tehditlerine kulak verme, sözlerine aldırma!..). Muhakkak ki biz, (seninle) alay edenlerin hakkından geliriz. Onlar ki, Allah ile beraber başka bir ilâh kabul ederler. Onlar yakında (başlarına gelecekleri) bilecekler.“ (Hicir, 94-96)

Bu ayet:

1- Üç senelik kapalı yerlerde yapılan bir nevi gizli tebliğattan ve gizli ibadetten sonra, açık yerlerde ve meydanlarda da tebliğatı yapmayı hem de kafalarına vururcasına, beyinlerini çatlatırcasına Kur'an hakikatlarını duyurması, yanlış yolda olduklarını yüzlerine açık açık vurmasını emretmiştir.

2- Alay edenler, tehdit fırlatanlar çıkacaktır elbette. Bunlara aldırmamak, haklarından gelme işini Allah'a havale etmek lazım geldiği beyan edilmiştir.

3- Allah'ı tanımanın yanında, başka bir ilâh tanımak, insanı şirke ve küfre götürür.

d) „Önce en yakın akrabalarını uyar (onlara Kur'an hakikatlarını tebliğ et)! Sana tabi olan mü'minler için kanatlarını indir (onlara karşı merhametli ve alçak gönüllü ol)!” (Şuara, 214-215)

Bu ayet-i kerime'yi tahlil ve tefsir edecek olursak:

1- Tebliğci, tebliğata önce en yakınından, en yakın akrabasından başlayıp uzaklara, daha uzaklara gitmesi ve böylece tebliğ sahasını genişletmesi gerektiğini beyan etmekte;

2- Kabul edip, iman safında yer alanlara karşı alaka göstermek, merhametli davranmak, sık sık onlarla ilgilenmek, tevazu gösterip hal ve hatır sormak lazım geldiğini yine bu ayet ifade etmektedir.

TEBLİĞİN USUL VE ADABI

Bu babda da yine Kur'an'ı dinleyeceğiz. Kur'an diyor ki:

a) „... **Şüphesiz ki, ben size gönderilmiş emin (güvenilir) bir Peygamber'im. Öyleyse, Allah'tan korkup bana itaat edin! Ve ben, bu (tebliğatım üzerine) sizden bir ücret istemiyorum; benim ecrim âlemlerin Rabb'i üzerinedir.**“ (Şuara, 107-109)

Bir çok peygamberlerin ifadelerinden ibaret olan bu ayetlerden şunları anlıyoruz:

1- Tebliğci, tebliğatını kendi adına değil, Allah adına yapacaktır. Başkasından değil, ancak Allah'tan korkacaktır ve O'nun vikaye ve himayesine sığınacaktır.

2- Emin, yani inanılır ve güvenilir bir insan olacaktır.

3- Para-pul istemediğini, makam ve şöhret peşinde olmadığı, söz, fiil ve icraatıyla ortaya koyacaktır.

4- Esasen, tebliğ ücretini vermeye; tebliğ gibi mübarek ve önemli bir hizmetin ücretini vermeye âlemlerin Rabb'inden başkasının gücü yetmeyeceği, bu ayet-i kerime'den anlaşılmakta ve sezilmektedir.

b) „**Firavun'a gidin! O hakikaten azdı (ben sizin Rabb'inizim dedi). O'na, kav-i leyyin ile (yumuşak ve tatlı ifadelerle) söyleyin! Ola ki, düşünür veya korkar.**“ (Taha, 43-44)

Ayetler bize şunları hatırlatıyor:

1- Tebliğ yaparken, muhatabınız ne kadar azığın ve ne kadar sert olsa da yine de yumuşak ve tatlı konuşacaksınız; hisse değil, akla hitab edeceksiniz; tahkir edici değil, ikna edici olacaksınız.

2- Kendisini düşünmeye sevketmenin veya içine korku salmanın yolu, olsa olsa buradan geçer ve bu şekilde tebliğ etmeden hasıl olur.

c) „Allah’ın büyük bir rahmeti sayesinde onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba sözlü, katı kalpli olsaydın, onlar etrafından dağılıp giderlerdi. Artık, onları bağışla ve kendilerine Allah’tan mağfiret dile; iş hususunda da görüşlerini al! Karar verdin mi artık, Allah’a tevekkül et! Çünkü Allah, kendisine tevekkül edenleri sever.“ (Ali İmran, 159)

Ayet-i kerime’nin ışığında yürürsek:

1- Tebliğci kaba sözlü, katı yürekli olamaz; sert çıkışlar, merhametsizce saldırılar ve sataşmalarda bulunmaz. Hisse değil, fikre hitab eder, yıkıcı değil, yapıcı olur. İnsaf ve adaleti hiçbir zaman elden bırakmaz ve bir doktorun hastasına karşı davrandığı gibi davranır.

2- Geçmişini unutmaz; tebliğ ettiği kimsenin geçmiş hayatını araştırmaz. Günah ve hatalarını, kaba ve sapa hareketlerini gündeme getirmez, ayıp ve kusurlarını sayıp dökmaz. Tersine, şahsıyla alakalı olanlarını af eder. Diğer hata ve günahları için de dua ve istiğfarda bulunur.

3- İstişareye davet eder; fikirlerini sorar, mâkul ve mantikî görüşlerinden istifade eder ve bu suretle gönüllerini almış, kendilerini kazanmış olur.

d) „Ey Resulüm! İnsanları hikmetle, güzel söz ve nasihatla Rabb’inin yoluna davet et! Ve onlara karşı en güzel mücadeleyle mücadele yap! Şüphe yok ki, Rabb’in, yolundan sapanları en iyi bilendir, hidayete kavuşanları da yine en iyi bilendir.“ (Nahl, 125)

Bu ayet-i celile tebliğ mevzuunda plan ve program veriyor, bizim kafamıza bırakmıyor. Şöyle ki:

1- İnsanlar yaratılış itibariyle anlayış ve kavrayışları,

kabiliyetleri farklıdır. Hepsi bir değildir. İlim tahsil etmiş ve fikri gelişmiş olanlarda ise, bu farklılık daha da büyüktür. Doktor nasıl ki, ilacın dozajını hastalığın derecesine ve seyrine göre verirse, tebliğci de tebliğatında ve deliller serdetmede muhatabının kabiliyet derecesini, fikrî yapısını nazar-i itibara alacak, konuşmasını, usul ve üslubunu ona göre ayarlayacaktır. Şayet mantikî bir kafaya sahipse, mantikî konuşacak; değilse avamın anlayacağı dili ve delili kullanacaktır. Herhangi birisi itiraz ettiği ve tartışmaya girdiği takdirde, münazara adabına riayet edecek ve mücadelesini güzel yapacaktır.

2- Tesir ve neticeyi Allah'a bırakacak, kimin dalalette ısrar ettiğini, kimin hidayeti bulacağı hususunu Allah'a havale edecektir.

İslam'da münakaşa yoktur:

Evet; İslam'da münakaşa yoktur, münazara vardır. Münakaşa demek; cedelleşme ve çekişme demektir. Gaye hakkın ortaya çıkması değil, kendisinin galib gelmesidir. İşte bu, İslam'da yoktur. Esasen, tebliğci pek tartışmaya girmez, saatleri alacak söz düellosuna girmez. Söyliyeceğini söyler, izahı gerekiyorsa, izahını yapar; konuşmasını keserek tatlı bir şekilde yerinde bağlar. İlla da kabul ettireceğim diye uğraşmaz. Hidayeti sahibine havale eder. Artık onun işi bitmiştir. O, tabir ve teşbih caizse, İslam'ın o güzel tohumunu, o sağlam çekirdeğini muhatabının gönül tarlasına atmış ve işi bitmiştir. Üzerine Allah'ın rahmet ve hidayet yağmuru yağarsa, o tohum yeşerir, dal-budak salar ve meyve verir. Hidayet yağmuru yağmazsa, çekirdek kurur.

İşte, tebliğci bu hususu hiç bir zaman gözden uzak tutmamalıdır.

e) „Allah’a davet eden, salih salih amel işleyen ve **“Ben müslümanlardanım”** diyen kimseden sözce daha güzel kim vardır?“ (Fussilet, 33)

Bu mübarek ayet:

1- Sözler içinde en güzel sözün, Allah yoluna davet etme hususunda söylenen söz olduğunu bizlere anlatmakta, yani en şerefli hizmetin, en yüksek rütbenin davet ve tebliğ hizmeti, davet ve tebliğ makamı olduğunu ifade etmekte;

2- Ancak, böyle bir hizmeti vermenin üç şarta bağlı olduğunu ileri sürmektedir:

İlim şartı, amel şartı ve kendisini sadece müslüman olarak tanıtmayı ve takdim etmesi.

İlim şartını getiriyor. Bu şart, davet lafzından ve amel-i salih ifadesinden bililtizam anlaşılmaktadır. Zira ilimsiz ne davet yapılabilir ne de amel-i salih. Davetçi, neye davet edecek, nasıl davet edecek, davetin mevzuu nedir, neden ibarettir, davet etmenin usul ve kaideleri nelerdir? İşte, bütün bunları bilmelidir. Bilmeden olmaz; kaş yapıyorum derken göz çıkarır. Yaklaştırayım derken, daha da uzaklaştırır; ısındırayım derken, daha da soğutur. O halde davetçi ve tebliğci, hiç olmazsa tebliğ edeceği mevzuyu, delillerini, misallerini çok iyi anlamış ve kavramış olacaktır.

Amel:

Amel şartı; bu da birinci şart kadar mühimdir. Tebliğci, önce kendi yaşayacak, kendi nefsinde tatbik edecek hem de eksiksiz tatbik edecektir. Yapmadığı ve bizzat yaşamadığı bir şeyi, başkalarına söylemeye, başkalarına tebliğ etmeye kalkarsa, pek kabul görmez, feyz ve bereketi olmaz. Cenabı Hak, Hz. Musa’ya: „**Önce kendi nefesine va’zet, ondan sonra başkasına va’zet!**“ diye

buyurmuştur. Kur'an-ı Kerim de şöyle der: „**İnsanlara hayrı emredersiniz de kendi nefsinizi unuttur musunuz? Bir de kitap okuyorsunuz! Akıllanmıyacak mısınız?!**“ (Bakara, 44) diyerek yapmadıkları şeyi başkalarına emir ve tavsiye etmeyi uygun görmemiş, üstelik azarlamıştır. Ve böyle bir hareketin akılsızlık olduğunu yüzlerine vurmuştur. Nümune-i timsal olan peygamberler, kendileri yapmadığı bir şeyi başkalarına söylememişlerdir.

Kendisini müslüman olarak tanıtmak:

Bu da önceki şartlar kadar mühimdir. „Sen kimsin, kimin oğlusun, nerede okudun, kimin talebesisin, hangi tarikata bağlısın, hangi partidensin, hangi soydansın?..“ gibi sorularla karşılaştığında, bunlardan hiç biriyle cevap vermiyecek, sadece ve sadece „**Ben müslümanım ve müslümanlardan biriyim!..**“ diyecektir. İslam'a hiç bir şeyi ilave etmiyecektir. Hele hele partici olmadığını, ırkçı olmadığını, filan millete veya falan millete bağlı olmakla iftihar etmediğini ve edemiyeceğini açık açık ve net bir şekilde ortaya koyacaktır. Yoksa kolay kolay kabul görmez, tereddüt ve şüphelerle karşılaşır.

TEBLİĞ YAPMANIN ŞEREF VE FAZİLETİ

Kur'an şöyle der:

a) **„İçinizden, insanları hayra çağıracak, iyiliği emredecek, kötülükten alıkoyacak bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.“** (Ali İmran, 104)

Bu ayet-i celile'de:

1- Ayet bir emirle başlıyor. Bu emir, topyekün bütün bir ümmete verilen bir emirdir. Bu emir; hayra davet edecek, emirler verip yasaklar koyacak bir cemaatin, bir kuruluşun temin edilmesi, meydana getirilmesi şeklinde tecelli ediyor. İbn-i Kesir tefsirinde beyan edildiğine göre, böyle bir cemaat „Mücahid ulemadan“ ibarettir. Evet; umumî manada tebliğ mevzularını bilen İbrahim mektebinde okumuş, cihad ruhuna sahip her müslüman bu cemaata dahildir.

2- Kurtuluş ve yükselişe eren işte bu cemaattir. Evet; dünyada zaferi kazanan veya şehidlik mertebesine eren, ahirette ise Allah'ın rızasına ve cennetine giren bunlardır, denmektedir.

3- Tebliğ cemaatı kurtuluş ve yükselişe ererse, onları yetiştiren müslümanlar, haydi haydi kurtuluş ve yükselişe ererler.

b) **“(Ey Ümmet-i Muhammed!) Siz insanlık için meydana çıkarılmış ümmetsiniz; iyiliği emreder kötülüklerden nehyedersiniz ve çünkü sizler, Allah'a inanırsınız.”**

c) „Allah yolunda savaşıp, düşmanları öldüren ve öldürülen mü'minlerin mallarını ve canlarını Allah, cennet kendilerinin olmak üzere, satın almıştır. Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da sabittir. Allah'tan ziyade ahbine vefa eden kimdir?!. O halde yapmış olduğunuz bu alış-verişten dolayı sevininiz. İşte, bu çok büyük bir saadettir. Şirk ve nifaktan tevbe edenler, Allah'a ihlasla ibadet edenler, hamd edenler, oruç tutanlar, namazlarında rükû ve sücûd edenler, iyiliği emredip kötülüklerden men edenler ve Allah'ın şariat hükümlerini (Allah kanunlarını) koruyanlar (var ya), işte böyle olan mü'minleri sen müjdele!“ (Tevbe, 111-112)

Bu iki ayet-i kerime'de, cennet müşterilerinin hal ve vasıfları anlatılırken, „**Onlar, emr-i mâruf ve nehy-i münker yaparlar ve Allah kanunlarının sınırlarını muhafaza ederler,**“ denmekte ve bu suretle tebliğ yapmanın önemine işaret edilmektedir.

d) “**Erkek-kadın bütün mü'minler, birbirlerinin “dostu ve yardımcılarıdır”. İyiliği emrederler, fenalıklardan men ederler. Namazı kılar, zekâtı verirler. Allah'a ve Resulü'ne itaat ederler. İşte, bunları muhakkak surette Allah rahmetiyle bağışlıyacaktır. Hakikaten Allah Aziz'dir, Hakim'dir.**“ (Tevbe, 71)

Bu ayet:

1- Mü'minleri münafıklardan ayırmaktadır. Daha önce geçen bir ayette: Münafıklar kötülükleri emreder, iyilikleri menederler diye söz edilirken bu ayette mü'minlerin, onların yaptıklarının tersini, daha doğrusu, doğrusunu yaptıklarından bahsedilmekte ve bu suretle mü'min olan

haktan yana olur, hakkı tebliğ eder, münafilek ise, buna karşı çıkar, bunun tersini yapar.

2- Bir hükmü, bir vasıf üzerine tertib etmek, o vasfın o hükme illet olduğunu iş'ar eder, yolundaki kaideye binaen, emr-i mâruf yapmak, kötülüklerin önüne geçmek imanın gereği, mü'minin görevidir.

e) „**Ey iman edenler! Size öyle bir kazanç öğreteyim mi ki, sizleri acıklı bir azabdan kurtarsın? Allah'a ve O'nun Peygamber'ine iman edeceksiniz, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edeceksiniz. Bu sizin için çok hayırlıdır, eğer bilerseniz. Allah günahlarınızı bağışlar ve sizi altından ırmaklar akan cennetlere, Adin cennetindeki hoş saraylara koyar. İşte bu, en büyük kurtuluştur. Başka bir kazanç daha var ki, siz onu seversiniz: Allah'tan bir nusret ve yakın bir fetih! Artık mü'minleri müjdele!**“ (Saf, 10-13)

TEBLİĞİN MEVZUU

Tebliğin mevzuu, muhatabın ihtiyacına göre değişiktir. İman meseleleri olabilir, siyaset ve devlet meseleleri olabilir, Kur'an'ın ayetleri ve ayetlerin getirdikleri emir ve yasaklar olabilir. Elhasıl; İslam dininin herhangi bir meselesi olabilir. Ancak, bu dağınık mevzuları tek bir meselede toplayabiliriz. O da „**Tevhid**“dır.

Tevhid demek; Allah'ı birlemek, Allah birdir, demektir. Zatında, sıfatlarında ve fiillerinde Allah'ı birlemektir; Eşi ve benzeri yoktur demektir.

Tevhid demek; „Rabb“ olmanın hak ve salahiyetlerini bütünüyle, en ufak bir tereddüt ve şüpheyeye mahal bırakmadan kabul, tastik ve ilan etmek, demektir.

Tevhid demek; „Abd“ olmanın, yani (kul) olmanın makam ve mevkiini, hak ve hududunu, vazife ve yetkisini tayin ve tesbit etmek, kabul ve tasdik etmek ve bilfiil yaşamak ve ilan etmek demektir.

Tevhid demek; „Rabb“in mutlak manada kemale sahip olduğunu, eksikliklerden ve noksanlıklardan münezze ve müberra bulunduğunu, „Kul“un ise, eksiklik ve noksanlıklarla dolu olduğunu, ihtiyaçlar içinde bulunduğunu kabul, tasdik ve ilan etmek demektir.

Tevhid demek; Kâinatta ve dünyada emir ve fermanın Allah'a ait olup insanın hayatında da ölümünde de yegâne söz sahibi olduğunu; Kanun koyacak, tâlimat verecek, murakaba edecek ve nihayet hesabını soracak da O olduğunu kabul, tasdik ve ilan etmek demektir.

Tevhid demek; kulun kul olduğunu bilmesi, söz, fiil ve hareketlerinde, dünya ve ahiret işlerinde kul olarak

davranması ve mutlak manada Rabb'isine itaat etmesi ve teslim olması demektir.

Tevhid demek; „**Hakimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır**” demek ve bu hakikatı kabul ve tasdik edip, indirdiği ve gönderdiği şariat kanunlarına hürmet etmek ve saygı duymak demektir.

Tevhid demek; kendisinin dünyaya kanun yapmak için, kanun çıkarmak ve kanun koymak için değil, âlemlerin Rabb'i tarafından gönderilen ve indirilen kanunları uygulamak, onlara iman, ibadet, muamelât, siyaset ve devlet hayatında bir ilave yapmaksızın, bir noktasını dahi, eksiltmeksizin tatbik ve icra etmek için gelmiş olduğunu kabul ve tasdik etmek demektir.

Tevhid demek; Allah'tan başka kanun koyucusu tanımamak, insan yapısı anayasa ve kanunları kabul etmemek, onları red ve inkâr etmek demektir.

Tevhid'in zıddı şirktir (putperestliktir):

Tevhid olmadığı yerde şirk vardır, putperestlik vardır, kâfirlik vardır.

„Şirk“ demek; Allah'a mahsus olan, Allah'a ait olan hak ve sıfatlardan birinde veya birkaçında başkalarını ortak etmek, başkalarına pay çıkmak, demektir.

„Şirk“ demek; kulu Rabb'e karıştırmak, kulu kul olma makamından alıp, rububiyet makamına çıkarıp kanun koyma yetkisini onda da görmek ve „Hakimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir“ demektir.

İzahat:

Günümüzün insanının en çok ayaklarının kaydığı ve farkına varmadan küfre gittiği noktalardan biri bu nokta olduğu için üzerinde biraz daha durmamız gerekecektir.

Yaratma sıfatı Allah'a mahsustur;

Diriltme sıfatı Allah'a mahsustur;

Rızık verme sıfatı Allah'a mahsustur;
Her şeyi bilme, her şeyi görme, her şeyi işitme sıfatı Allah'a mahsustur;

Her şeye kâdir olma sıfatı Allah'a mahsustur;
Her şeye sahip olma sıfatı Allah'a mahsustur;
Dünya ve kâinata sahip olma O'nun sıfatı ve O'nun hakkıdır;

Kâinatı yaratma ve düzene koyma O'nun hakkıdır ve O'nun sıfatıdır;

İnsanı yaratma ve onun beden yapısına kanunlar koyup, bir düzen içinde çalıştırma sıfatı O'na mahsustur;

Tüm maddelerin hususiyetlerini en ince noktalarına kadar bilme O'na mahsustur;

Tüm canlıların hususiyetlerini en ince teferruatlarına kadar bilme O'na mahsustur.

Keza; tüm fertlerin, cemiyetlerin, milletlerin ve devletlerin haklarını ve hukuklarını bilme Allah'a mahsustur. Mesela: Karı-koca, talebe-hoca, işçi-işveren, amir-memur, halife-vatandaş gibi karşılıklı münasebetleri olanların hak ve hukukunu, selahiyyet ve görevlerini en ince noktalarına kadar bilen Allah'tır. O halde bunları düzene koyma, bunların hak ve hukukunu beyan etme, kanun mahiyetinde bildirme hususu da Allah'a ait olmalıdır ve O'nun hakkıdır, O'na mahsustur, O'nun uluhiyyet ve rububiyyetinin bir gereğidir.

İşte bu sıfatlardan ve bu haklardan herhangi birinde Allah'a ortak olacak, O'na eş emsal olacak bir insan, bir varlık gösterilemez. Gösterilebilmesi için, onun da Rabb olması, onun da ilâh olması lazımdır, değil mi? Bu mümkün müdür? Asla! O halde; Rabb olma, ilâh olma, ibadete müstehak olma, kanun koyma, hak ve hukuku bildirme ve beyan etme Allah'a mahsustur ve O'nun

hakkıdır. Bu hak ve bu vasıfların hepsini veya birini Allah'tan başkasına vermesi veya onda da bulunduğuna inanması şirktir. İşte şirk bu!..

Şimdi bu noktalardan hareketle; bir kimse kalkıp „Beni filan yarattı“ dese veya „Bana rızık veriyor“ dese veya „Beni büyütüp besliyor“ dese veya „Filan da her şeyi bilir, her şeye kadirdir, ibadete müstehaktır, ben ona ibadet ederim, dese; hatta bütün ibadetlerimi Allah'a yapıyorum da sadece namazı mı filan için kılıyorum?“ dese ne olur? Müşrik olur, kâfir olur, değil mi?! Neden? Çünkü „Tevhid“ gitmiştir de ondan. Keza; „Beni her yerde ve her zaman filan görür ve bilir“ dese müşrik olur, kâfir olur. Neden? „**Tevhid**“ gitmiştir de ondan!

Bütün bunlar gibi, bir müslüman kalksa da „Hakimiyet kayıtsız ve şartsız filanıdır veya milletindir; filan kimse, filan millet de kanun koyma hak ve selahiyetine sahiptir, onda da o yetki vardır“ dese ne olur? Şirke sapmış olur, müşrik olur, kâfir olur. Çünkü, artık onda „Tevhid“ kalmamıştır. Tıpkı bunun gibi, bir kimse çıkıp, Allah'ın haram kıldığı şeylerden birini helal veya helal kıldığı şeylerden birini haram kılarsa, ona yasak koysa ne yapmış olur? Kendisini „Rabb“ ilân etmiş olur. İster bunu açık açık söylesin isterse söylemesin hüküm değişmez. Bu adamın bu hareketini kabul edenler de bu adamı „ilâh ve rabb“ kabul etmişlerdir ve putçu olmuşlardır.

Bütün bunlar karşısında her müslüman bilecek ve inanacak ki, bir kimse Kur'an'ı anayasa olmaktan, şariat'ı devletten ve devletin bütün müesseselerinden kaldırıp, bunların yerine şunun veya bunun kanunlarını, şunun veya bunun ilkelerini getirirse, küfre gitmiş, kâfir olmuş olur. Artık, ondan Tevhid gitmiş, şirke sapmıştır.

Artık o kimsenin binlerce „**Lâ ilahe illallah**“ demesi,

namaz kılması ve diğer ibadetleri yapması fayda vermez, onu kurtarmaz. Bir kazan suyu, nasıl bir damla necis murdar ederse, Tevhid kazanına da bir damla şirk katıldı mı, artık onda hayır kalmaz, iman kalmaz. Bu duruma düşmüş bir imanı Allah kabul etmez. „**Ortaklarım arasında en cömert olanı benim. Bir kimse benim haklarımdan birinde bir kimseyi bana ortak yaparsa ben hepsini ona veririm,**“ mealindeki kudsî hadis, bu hakikatın bir ifadesidir.

Keza; „**Bir kimse "لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ" Lâ ilahe illallah derse cennete gider,**“ mealindeki Peygamber hadis'i de, bütün şümuliyle, Tevhid'in önemini ifade etmektedir. Yani Allahü Azimüşşan'ın bütün hak ve sıfatlarına inanacak, ne kendisinin ne de başkasının bunlara tecavüz ve müdahale etmesine asla rıza göstermeyecektir.

Kendisinin kul olduğunu, emir kulu olduğunu, dünyaya kanun yapmak için değil, Rabb'isinin gönderdiği kanunlara göre yaşamak üzere geldiğini kabul ve tasdik edecektir ve bütün varlığıyla ve gönül rızası ile teslim olacaktır. Esasen; ibadet ve ubudiyyette bulunmanın manası da budur.

İbadet:

Burada mühim bir noktaya temas etmek gerekmektedir ki, o da ibadettir, ibadet kelimesinin ifade ettiği manadır ve şümul sahasıdır. Bazılarının anladığı ve yanlışlığı gibi ibadet, sadece İslam'ın beş şartından ibaret değildir. Onun şümul sahası çok geniştir. Şöyle ki:

İbadet demek; müslümanın bütün söz, fiil ve hareketlerinde, muamelelerinde, oturup kalkmasında, girip çıkmasında, çalışıp kazanmasında, harcamasında, yiyip ve içmesinde, hâsılı dünya ve devlet işlerinde, - İslam'ın beş şartında olduğu gibi - hep Rabb'isinin

emrine, Rabb'isinin tâlimat ve kanunlarına göre hareket edecektir; Hem seve seve hareket edecektir.

DİN

Meseleyi bir de „Din“ kelimesi yönünden ele alalım: Din demek; Allahü Teala'nın peygamberleri vasıtası ile gönderdiği kanun demektir. Bu kanunun şümul sahası o kadar geniştir ki, insanoğlunun, yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, maddî-mânevî, dünyevî-uhrevî bütün işlerini içine almıştır ve hepsi hakkında hüküm koymuştur. Öyle ki, bunun bir istisnası yoktur ve olamaz!..

Din ve devlet:

Devlet de dinin bir bölümüdür. Hem ayrılmaz bir bölümüdür. Esasen; dini devletten, devleti dinden ayırmak mümkün değildir. Öyle ki, bunları birbirinden ayırırsanız, din devletsiz kalır, devlet de dinsiz olur. Namaz, nasıl dinin bir bölümü ise, devlet de ve devletin siyaseti de dinin bir bölümüdür. Ve nasıl namazı dinden ayırmak, dinde namaz yoktur demek kâfirlik ise; devleti de dinden ayırmak, dinde devlet ve siyaset yoktur demek de kâfirliktir.

Din ve laiklik:

Dini devletten, devleti dinden ayırmak mümkün olmadığına göre, İslam dini laik düzenle bağdaşmaz. Buna imkân ve ihtimal yoktur. Müslüman bir milleti laik rejimle idareye kalkışanlar; ya İslam dinini bilmiyorlar ya da maksatları başkadır.

Ve netice:

Bütün bunlardan sonra artık diyebiliriz ki: Günümüzün tebliğ mevzuu tek bir kelimedir. O da „**Tevhid**“ kelimesidir ve bunun veciz bir ifadesi olan „**لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**“=„**Lâ ilahe illallah**“ sözünü söylemek ve

söyletmektir. Çünkü, günümüzün Türkiye'si, dünün Mekke'sidir. Dünün Mekke'sinde nasıl Tevhid yok idi ise, günümüzün Türkiye'sinde de Tevhid yoktur. Dünün Mekke'sinde nasıl Allah'ın hak ve hakimiyeti putlara verilmiş idi ise, günümüzün Türkiye'sinde de Allah'ın hak ve hâkimiyeti günün putlarına verilmiştir. Dünün Mekke'sinde kanunlar, örf ve adetler, beşerî münasebetler nasıl putlardan geliyor idi ise, günümüzün Türkiye'sinde de devlette ve devletin bütün müesseselerinde put kanunları hakimdir...

Kur'an söz sahibi değil:

Bakınız; aile hukukunda yani, evlenme ve boşanmada, mirasta Kur'an yoktur; Mahkemelerde Kur'an yoktur; Mekteplerde Kur'an yoktur; Basın ve yayında Kur'an yoktur; Üniversitelerde Kur'an yoktur; Askeriyede Kur'an yoktur; Mecliste Kur'an yoktur; Ve nihayet, devlette Kur'an yoktur. Yani, bütün bunların gerek kuruluşunda ve gerekse icraatında Kur'an söz sahibi değildir, hüküm, emir Kur'an'ın değildir. Kanunlar küffar diyarından getirilmiştir, kısmen de tâdilâtı kendileri tarafından yapılmıştır.

Allah Resulü'nün Mekke'lilerden istediği:

Allah Resulü Mekke müşriklerinden tek bir kelime istiyordu: „لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ“=“Lâ ilahe illallah“ kelimesi idi bu! Ama, bunu bir türlü vermiyorlardı ve bunu kabule yanaşmıyorlardı. Yer yerinden oynuyor, kılıçlar kınından sıyrılıyor, kanların dökülmesine, hayatların sönmesine gidiliyordu da bu kelime bir türlü söylenemiyordu. Halbuki bir kelime idi bu! Acaba ne vardı bu kelimedeyi?!

Müşrikler bu kelimenin manasını biliyorlardı:

Bu kelimenin manasını Mekkeliler çok iyi biliyorlardı ve kendi kendilerine diyorlardı ki, „لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ“=„Lâ ilahe

illallah” dedik mi ve bu kelimeyi söyledik mi, artık sözümüz ve selahiyetimiz, makam ve şöhretimiz, saltanat ve debdebemiz elimizden gidecektir. Artık her şey dinin elinde ve emrinde olacaktır. Mekke’nin putçuları işte bunu çok iyi biliyorlardı ve onun için, söylenmesi çok kolay olan bu kelimeyi söylemeye yanaşmıyorlar, putlarının arkasına sığınıyorlardı.

Günümüzün Türkiye’sinde de manzara aynı:

Günümüzün Türkiye’sindeki kemalistler de İslam’ın devlet, Kur’an’ın anayasa olmasına yanaşmıyorlar. Çünkü, biliyorlar ki, o zaman söz İslam’ın olacak, istedikleri gibi saltanat sürdüremeyecekler, istedikleri gibi yiyip içemeyecekler, istedikleri gibi kafa çekip eğlenemeyecekler, birbirlerinin karılarıyla dans yapıp tepişemeyeceklerdir. Bunun için İslam’ın devlet olmasını istemiyorlar, M. Kemal’in ve onun putunun arkasına sığınarak İslam’ın devlet, Kur’an’ın anayasa olmasının söylenmesinden bile korkuyorlar; söyleyenleri caniler, katiller gibi cezalara mahkûm ediyorlar ve zindanlara atıyorlar!..

Demek oluyor ki, günün Türkiye’si ile dünün Mekke’si arasında hiçbir fark yoktur. Dünün Mekke’sinde put kanunları hakim olduğu gibi, günün Türkiye’sinde de put kanunları hakimdir. „Allah demeleri, yerleri ve gökleri Allah yarattı, yerler ve gökler Allah’ındır...” demeleri dünün Mekke’lilerini şirkten ve kâfirlikten kurtaramadığı gibi, günümüzün kemalistlerini de „Allah” demeleri, “Biz de müslümanız!” demeleri, hatta namaz kılmaları, oruç tutmaları... kendilerini şirkten, putperestlikten ve kâfirlikten kurtaramaz.

Her müslüman bu hususu tebliğ edecektir:

Hakiki manada „**لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**”=„**Lâ ilahe illallah**” diyen

ve Tevhid inancına gerçekten sahip olan her müslümana düşen şudur ki, bunları çok iyi bilecek ve her gittiği yerde her gördüğüne anlatacak, tebliğ edecektir. Tevhid bayrağını çekip, düzenin küfür ve kâfir düzeni olduğunu söyleyecektir. Her müslümanın ve her tebliğcinin vazifesi budur. Hele hele cübbeyi sırtına, sarığı başına koyan ve ekmeğini dinin kapısına bağlayan hocaların asıl vazifesi budur. Günün gündeminde İslam'ın devleti vardır. Bir hoca efendi, şayet İslam'ın devlet, Kur'an'ın anayasa olmasından bahsetmezse, o dinini dünyaya satmıştır. Allah'tan, İslam'dan yana değil, tağuttan yana, puttan yana, kemalistlerden yana olmuştur. Günün birinde sırtından cübbesi soyulur, sarığı boynuna dolandırılır ve sürüm sürüm süründürülür. Cehennemde de dolap beygiri gibi dolandırılır. İşte bu korkunç günler gelip çatmadan hoca aklını başına alsın da bu milleti avutma ve uyutma politikasına bir son versin!.. Kendisini mâzur gösterecek hiç bir sebep bulamaz. Eğer şunu ileri sürüyorsa, ki kâfirler de onu ileri sürmüşlerdir. Bakınız: Mekke'nin putçularından biri Efendimiz (s.a.v.)'e gelerek şöyle demişti: „Ya Muhammed! Senin hak üzere olduğunu ve sözlerinin doğruluğunu biliyorum. Ancak, beni düşündüren şey bu doğru yolda seninle beraber olursam, Mekke hükümeti beni bu topraklardan, bu vatandan ve vatandaşlıktan atar. İşte beni korkutan bu!..“ Bunun üzerine Kasas suresinin **“Dediler ki, biz seninle doğru yola girsek, yurdumuzdan atılırız...”** mealindeki şu ayet-i celile nazil olmuş ve bu suretle hem bu kâfire cevap verilmiş hem de böyle bir muazeret ileri sürmenin bir müslümana değil, kâfirlere, kâfir ağızlara yakışacağını beyan etmiştir.

Şimdi düşünmeli; bir hoca, vatandaşlıktan atılmasından

korkan bir kâfire mi benzemeli, yoksa hakkı söylediklerinden dolayı yerlerini ve yurtlarını terk edip hicrete mecbur edilen Peygamber'e ve Onun sahabesine mi benzemeli?!. Bu sorunun cevabını, kemalizmi koruyacaklarına, yemin ederek söz veren ve altını imza koyan hocalardan sormak gerek!..

Cevabı kendilerine bırakmayalım, yine de biz verelim ve diyelim ki, size kâfir ağzını konuşmak yakışmaz; Peygamber'i ve Onun sahabesini örnek almak, Peygamber'in yaptığını yapmak yakışır ve yaraşır. Çünkü, sizler, kâfirlerin değil Peygamber'in varislerisiniz. O büyük Peygamber (s.a.v.) ve Onun sahabesini örnek alacaksınız; dünün Mekke'sinde nasıl Tevhid bayrağını çekmiş ve bu noktadan hareket etmişlerse, sizler de günün Türkiye'sinde Tevhid bayrağını çekeceksiniz, o noktadan işe başlayacaksınız...

Her şeyde Tevhid:

„**Tevhid**“, bazılarının zannettiği gibi, sadece zihne ait, vicdanla ilgili, bir fıkirden ve bir inanıştan ve hatta bir imandan ibaret değildir. „Tevhid“, aynı zamanda ferdin, ailenin ve cemiyetin bütün hayatını kuşatan, her safhasında kendini gösteren, günlük işlerle haşır ve neşir olan bir ilham kaynağı, bir hareket noktasıdır. Müslüman her işini, yani oturmasını ve kalkmasını, çalışmasını ve istirahatını, almasını ve vermesini hep „Tevhid“ etrafında ve Tevhid'in ışığında yapacaktır ve yapmalıdır.

Keza devlet; siyasî ve ictimai, iktisadî ve hukukî bütün müesseselerini Tevhid'e göre tanzim edecek, Tevhid'in ışığı altında ve o istikamette tatbik ve icra edecektir. Elhasıl Tevhid; öyle bir asıldır ki, din binasının temel taşıdır; meydana getirir, insan hayatını şekillendirir, kâinatın esrarının çözülmesine, sır ve hikmetlerin ortaya

çıkmasına, karanlıkların aydınlanmasına, müşkillerin halledilmesine vesile olur.

Bunlardan açıkça anlaşılıyor ki, Tevhid; ilme uygun bir inanış, cemiyete yön veren bir kaynak, hayata istikamet veren bir yol ve nihayet; insan ruhuna, insan mantığına, kâinat felsefesine tıpatıp uyan bir nizamın temel taşı, İslam devletinin muharrik kuvvetidir.

Böyle olduğu içindir ki, devrin sulta ve saltanatlarını, selahiyyet ve hakimiyetlerini ellerinde tutan müstekbirler, Tevhid'e karşı çıkmışlardır. Neden? Çünkü, Tevhid gelince; Din söz sahibi olacak, adalet teessüs edip, sınıf farkları kalkacak, kaviler zayıfları ezemeyecektir. Bir kelime ile: Hak yerini bulacaktır. Bu ise müstekbirlerin (sömürücülerin) işine gelmediğinden, Tevhid bayrağına ilk karşı çıkanlar ve nurlu hareketi durdurmaya çalışanlar; Karun'lar, Firavun'lar, Lenin'ler, Stalin'ler, M. Kemal'ler, kemalistler, Sedat'lar, Saddam'lar, Esat'lar gibi kodamanlar, sultacılar, para babaları, şöhret adamları, kâfir uşakları olmuştur.

Günümüzde de öyle olmaktadır. Bakınız: Tevhid hareketlerine kimler karşı çıkıyor, kimler İslam'ın devlet olmasını istemiyor? İslam âleminin içindeki, pek azı müstesna, servet ve saltanat sahipleriyle bunların bağımlı bulundukları dış güçlerdir, değil mi?! Bunlar, hem de sıkı bir işbirliği halindedirler. Çünkü, bu kâfirler biliyor ve inanıyorlar ki, Tevhid bütünüyle kendini gösterip, İslam devlet oldu mu, artık onlar haklarından fazla bir şey alamıyacaklardır ve sömürü düzeni son bulacaktır, milletlerin başındaki saltanatları yıkılacak, **“Lâ ilahe illallah”** gerçeği, kendi kafalarında tahayyül ettikleri ve bilfiil tatbik ettikleri insanlık dışı sistemlerinin altını üstüne getirecektir. İşte, bunu çok iyi biliyorlar...

Kur'an ayetleri:

Kur'an-ı Kerim, kırktan fazla ayetinde sömürücülerden (müstekbirlerden) ve onların maddeperestliklerinden, makam düşkünü olduklarından bahsetmektedir. (Saffat, 35; Fussilet, 15; Lokman, 7) bunlar birkaçıdır...

Gölünç sebepler:

Ayrıca inkârcılar; Peygamberin davet ve tebliğatına, şu fasid ve gölünç sebepler ileri sürerek, karşı çıkmışlardır:

Zaman olmuş ki, kâfirler kendilerini zeki, akıllı, münevver, ileri görüşlü kabul ederek derler ki, **„O davette hayır olsaydı, herkesten önce biz bilir biz anlardık; biz kabul eder, biz tatbik ederdik.“** (Ahkaf, 11 tefsir mahiyetinde)

Zaman olur ki, kâfirliklerini ortaya koyarlar ve derler ki: **“Peygamberlere gelen ayetlerin bir benzeri, doğrudan doğruya bizlere gelmedikçe biz asla iman etmeyiz!..”** (En'am, 124)

Zaman olur ki, davetçiyi ve tebliğciyi kötölemek ve halkın gözünden düşürmek için, „Peygamber'i ve Peygamber varislerini paraya düşkün, makam ve mevkiye haris, şan-şöhret peşindedirler...“ şeklinde aleyhlerinde konuşurlar ve atalarının eskimiş ve köhnemiş ilke ve sistemlerine sarılır, **“Eski şehre yeni zırh koyamayız!”** gibi sözlerle davete karşı çıkarlar ve insanların kafasını bozup, daveti kabul etmelerine mani olurlar. (Yunus, 78)

Zaman olur ki, baskı yapar, tehdit fırlatırlar; ordularını çeker, hile yollarına sapar, yalan beyanlarda bulunurlar. Gayeleri daveti kabul etme yolunda insanlara mani olmak ve bu suretle halk üzerindeki saltanatlarını ve put düzenlerini sürdürmektir. (Ahzab, 67; Mü'min, 47; A'raf, 108-109)

Ve nihayet zaman olur ki, davete icabet edenleri işkencenin her türlüşüne tabi tutarlar, tağut mahkemeleri kurarak ölüme mahkûm ederler. (Büruc, 3-7; Gafir, 47) Yanlış anlaşılmasın; bu yazdıklarım, ayetlerin meali değil, birer tefsiridir.

Küfür bir millettir:

Tarih boyunca inkârcıların hali hep böyle olmuştur. Ne zaman bir Musa ortaya çıkmışsa, onun karşısına bir Firavun çıkmıştır.

Esasen peygamberlerin tebliğ ve davetlerine karşı çıkan iki azılı kâfir olmuştur. Bunlardan biri siyasî iktidarını putlaştıran „Firavun“, diğeri de servetini putlaştıran „Karun“dur. Bunlardan biri siyasî anarşist, diğeri de kapitalisttir. Bunlara bir üçüncüsünü ilave etmek lazımdır ki, o da ilim ve din kisvesine bürünerek, bu iki anarşisti destekler. Bu da ilim ve din anarşistidir. Ve bu, öncekilerden çok daha tehlikelidir. Çünkü bu, din ve ilim kisvesine bürünerek, o iki put zihniyetini destekler, halka mal edilmesine çalışır. Bunun ismi de „**Bel’am**“dır. Kur’an-ı Kerim, böyle dalkavukları köpekle temsil etmiştir ve şöyle demiştir:

„Onlara; şeytanın peşine takıldığı ve kendisine verdiğimiz ayetlerden sıyrılarak, azgınlardan olan kişinin hadisesini anlat!“ (A’raf, 175-176) mealindeki ayet-i kerime’sinde bel’am tiplerini anlattığı gibi, ayetlerden sıyrılıp, şeytanın peşine takılan zalimler olduklarını da anlatmaktadır.

İzah:

Bunlar Allahü Teala’nın haber verdiği: **„Dileseydik, onu ayetlerimizle üstün kılardık. Fakat o dünyaya meyletti ve hevesine uydu. Onun durumu; üstüne varsan da kendi haline bıraksan da dilini çıkarıp soluyan**

köpeğin hali gibidir,“ ilahî fermanının doğruluğunu isbattır. Allah dileseydi, ona verdiği ilim ve ayetlerle kendisini yükseltirdi. Ne var ki, Hak Teala bunu murad etmiyor. Çünkü, ayetleri öğrenen kişi, hevesine uyup dünyaya meyleden, Allah'ın ayetlerine tabi olmayan kimsedir.

Bu misal; iman yolunda yürüyüp ilerlemeyen herkese uyan bir misaldır. Şöyle ki, Allah'ın nimetlerinden sıyrılıp şeytanın peşine düşerek, onun kölesi haline gelen ve neticede şekil değiştirerek hayvanlar derekesine düşen her insanın durumunu tasvir etmektedir.

Nice din bilgini tanırırsınız ki, Allah'ın dininin gerçeklerini öğrenir de sonra ondan sapıtır ve Allah'ın dininde olmayan şeyleri söyler. Bu bilgileri dünyevî maksatlara vasıta olarak kullanır. Yeryüzünün fani hükümdarlarının keyfine göre fetvalar verir. Ve böylece Allah'ın hakimiyetine tecavüz edip, O'nun yeryüzündeki mukaddesatını çigneyenlere sadık bir kul gibi yardımcı olur. Bunlardan öylelerini görebilirsiniz ki, din âlimidirler ve şu gerçekleri itiraf ederler: Teşri hakkı, yani kanun koyma hakkı Allah'ın haklarından birisidir. Bu hakkı kim kendisi için iddia ederse, Allah'ın ulûhiyyetini de iddia etmiş olur, yani tanrılık iddia etmiş olur. Böyle bir iddiada bulunan kimse ise küfre düşmüş ve kâfir olmuş olur. Ayrıca bu hakkı o kişiye verenler veya bunu kabul edip peşinde gidenler de tıpkı onun gibi, küfre düşmüş, kâfir olmuş sayılırlar.

İşte bu bilginler var ya, dinin zarurî olarak öğrettiği bu gerekçeleri bilmelerine rağmen, kendi şahıslarında hüküm koyma yetkisini tanıyan ve böylece tanrılaşma iddiasında bulunan putlara, zalim diktatörlere yardımcı olurlar. Kendilerinin küfrüne hüküm verdikleri şahısları

desteklerler. Ve onlara „müslüman“ adını verirler. Onların yapmak istedikleri şeylerin İslam olduğunu, İslam’a uyduğunu söylerler. Bunlardan öyleleri görülür ki, senelerce faizin haram olduğunu söyleyip dururken, bir de bakarsınız ki, faiz helaldır demeye başlamışlardır ve kendileri de milyonlarca faiz almışlardır.

Ayette, köpeğin devamlı soluması geçmektedir. Bu nedir, ne demektir? Bu soluyuş, kendilerine Allah’ın ayetleri geldiği halde bu dünya hayatındaki geçici para ve metaların peşinde soluyarak koşup ayetlerden sıyrılma ve uzaklaşmadır. Bu kararsız soluyuş, hiç bir zaman dinmek nedir bilmez. İster kendilerine öğüt verilsin ister verilmesin, dünya malının peşinde koşan kimse, devamlı olarak dinme ve doyma bilmeyen bir soluluyuş içerisinde bocalayıp durur ve hep o hali üzere devam edip gider.

Beşer hayatı; her zaman, her yerde ve her toplulukta bir çok kere bu örnekleri gözlerimizin önüne dikmektedir. Allah’ın koruduğu nadir ve ender kişiler müstesna!.. Allah’ın ayetlerinden sıyrılmayan, yeryüzüne ve dünya malına meyletmeyen, arzu ve hevese uymayan, şeytana kul-köle olmayan ve idarecilerin elinde bulunduğu yemlerin peşinde soluyarak koşmayan, sadece ve sadece Allah’tan korkan âlim ve hoca efendilerin dışında bu örneğe pek çok rastlanır. Bu sonu gelmeyen bir misaldir ve her zaman bu tip bilginlere rastlanır. Allah, bu Ümmet-i Muhammed’i bunların şerrinden korusun!

Günümüzün Bel’am’ları:

Dini makam ve mevkileri ele geçirip, dini kisvenin altında oldukları halde hakkı söylemezler; devrin laik kafalı iktidarlarından yana olurlar, kemalist düzenin bekçilerine enselerini dayar, onların borusunu çalarlar.

Ahkâm ayetlerinden, şeriat kanunlarından bahsetmezler. Üstelik bunlardan bahseden vaiz ve müftüleri kemalist zihniyete jurnal eder, vazifelerine son verdirirler. Bunları millete devlet düşmanı, vatan haini olarak ilan ederler. İslam'ın devlet, Kur'an'ın anayasa olmasından söz eden kuruluşları söndürmek ve öldürmek için ne yapmak gerekirse onu yapmada tereddüt etmezler. Hülâsa; İslam'ın değil, İslam'ın hakimiyetinin değil, İslam'ın düşmanlarının yardımcısı olurlar.

İşte bunlar Bel'am'ın çocuklarıdır. Müslümanların ve müslüman cemaatlerin bunları çok iyi tanımaları lazımdır ki, bunların şerrinden emin olabilsinler. Onları tanıma da zor değildir. Sarık ve cübbenin altında bulundukları ve barındıkları halde İslam'ın devletinden, İslam'ın siyasetinden, Kur'an'ın anayasa olmasından ve kemalizmin din düşmanlığından ve nihayet Türkiye'deki bugünkü devletin İslam devleti olmadığından bahsetmezler. Edenleri de hor görür, ezmek isterler ve onlara düşman olurlar. Hiç süpheniz olmasın ki, bunlar Bel'am'ın çocuklarıdır. Bunların arkalarında namaz da kılınmaz.

Çünkü bunlar, Kur'an'ın tabiriyle melundurlar; başlarından aşağı lanet yağmaktadır!.. (Bakara suresinin 159 ve 174. ayetlerinin tefsirine bakınız!)

Elhasıl: Zaman zaman öyle bilginler çıkar ki, ilim gücünü, dinî selahiyyetini kötüye kullanarak, bir taraftan Firavun tipi siyasîlerin siyasî iktidarlarından korkar, diğer taraftan da Karun tipi para babalarının paralarına tamah eder de bu iki puta yaranır ve yamanır, onlara kul ve köle olur, onların uşaklığını yaparlar.

İşte; Kur'an böyle bilginleri „Soluyan köpekler“ diye tabir etmektedir. Tekrar dua ve niyazda bulunalım ki, Cenab-

ı Hak, bu Din-i Mübin-i Ahmediye'yi bunların şerrinden korusun!..

Tekrar mevzuya dönüş:

Peygamber ümmetlerine „Tevhid“ akidesini acaba nasıl arzetti?! Teklif ve beyan şekilleri nasıldı?! Bu suale verilecek cevap; aynı zamanda, müstekbirlerin nefislerini kabartan, saltanatlarını tehlikeye düşüren, sömürü düzenlerine sed çeken ve nihayet arzularına, heva ve heveslerine ters düşen çok hassas bir mesele olduğunu da ortaya koyacaktır. Keza bir taraftan Tevhid'i kabul etmediklerinin, tersine karşı çıktıklarının sebebini de gösterecektir. Diğer taraftan ise, Tevhid akidesinin ehemmiyetini, peygamberlik müessesesinin bu esas üzerine kurulduğunu anlatacaktır.

Biliyor ve inanıyoruz ki, peygamberlerin insanlığa ilk hitabesi ve ilk çağrısı „Tevhid“ olmuştur. Bu cümleden olarak, ahir zaman Peygamber'i Hz. Muhammed (s.a.v.)'in, Mekke sakinlerine ilk tebliği şu şekilde oldu:

„**لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**“=“**Lâ ilahe illallah**” deyin ki, felah bulasınız.”

Kur'an-ı Kerim, müteaddit ayetlerinde Nuh, Hud, Salih, Şuayb gibi peygamberlerin ümmetlerine yaptıkları hitabe ve tebliğatin mihverini „Tevhid“in teşkil ettiğini, Tevhid bayrağını çekip, bu bayrak altına davet ettiklerini beyan etmekte ve şöyle demektedirler:

„... **Ey kavmim! Allah'a ibadet ediniz. Çünkü O'ndan başka sizin için ilâh yoktur!..**“ (A'raf, 59)

İşte bütün bu şiarlar, bu sloganlar, Allah'tan başkasına ibadet ve ubudiyyette bulunmanın küfür olduğunu, terkedilmesi gerektiğini hedef almaktadır. Bütün peygamberler bu beyan ve bu ilanlarıyla devirlerinin tağutî nizamlarını, kanun ve sistemlerini, örf ve adetlerini hemen terk etmelerini, bunlardan uzak kalmalarını

duyurmakla Allah'tan başka herhangi bir kudrete, bir makama, bir varlığa, bir insana ibadet ve ubudiyyette bulunmaktan ümmetlerini şiddetle menetmişler ve böyle hareketlere karşı savaş ilan etmişlerdir. Çünkü, Allah'tan başka herhangi bir kanun koyucusu kabul etmek, ona kul olmak ve ona tapmak demektir ve putperestliktir, aynı zamanda en büyük zulümdür. Çünkü, Allah'a mahsus olan bir hakkı başkasına vermektir.

Ulûhiyyet iddia edenler:

Cemiyet hayatında ulûhiyyet (yani tanrılık) iddia edenler kimlerdir? Ve bu sahte ilahlara karşı harp ilan edilmesinin manası nedir?..

Tarihte ulûhiyyet, tanrılık iddiası çeşitli şekillerde olmuştur:

Bunlardan biri; Adam kalkmış, kendinin ilâh olduğunu ve ilahî bir kudrete sahip bulunduğunu ilan etmiş, insanları kendisine itaat ve ibadet etmeye çağırmıştır. İbadet ve itaat etmeyenleri ölüme mahkûm etmiştir.

Ulûhiyyet iddia etmenin bir başka şekli de: Kişi kalkar, siyasî kudret ve siyasî nüfuzuna dayanarak veya bir milletin temsilcisi olduğunu iddia ederek, Allah'ın kanunlarını kaldırır. Onların yerine kendi kafasına göre kanun yapar ve bu suretle kendisini ilâh ilan etmiş olur. Bu ilana uyanlar da onu ilah ve rabb kabul etmiş olurlar, ona ibadet etmiş ve ona kul olmuş olurlar. İşte bu da şirkin bir çeşididir.

Şirkin bir üçüncü çeşidi var ki, günümüzün putperestliği, ekseriyet bu şekilde kendini gösterir. Bunlar da İslamî olmayan siyasî, hukukî, ictimai nizamlar ve sistemlerdir. İşte, bunlardan her biri de birer puttur, günümüzün sahte ilâhlarıdır. Bunları kabul edenler ve bunlara uyanlar da bunları birer put kabul etmiş, bunlara tapmış ve bunlara

kul olmuştur.

Kur'an-ı Kerim ve ibadet:

Kur'an-ı Kerim'in ibadet ve ubudiyyetle, ulûhiyyet ve rububiyetle ilgili ayetlerini inceden inceye incelediğimiz zaman görürüz ki, ulûhiyyet (yani tanrılık) ve rububiyet (yani rabb olma) iddiası, bilinen şekillerden çok daha fazladır. Bu arada Kur'an-ı Kerim „İbadet“ kelimesini hangi manalarda kullanmıştır. Onu önce görelim:

„İbadet“ demek bir kuvvete, bir cisme, bir hayvana, bir insana veya herhangi bir şeye tabi olmak, ona kayıtsız ve şartsız teslim olmak, ona mutlak manada itaat etmek demektir.

Yani biz, Allah korusun! Körü körüne bir şahsa veya şahıslara teslim olur, onun arzuları, heva ve hevesleri istikametinde hareket eder, O'nun emir ve yasaklarına (kanunlarına, prensiplerine, ilkelerine, inkılaplarına, fikirlerine...) mutlak manada, yani kayıtsız ve şartsız uyarsak, işte ona ibadet etmiş oluruz. Keza herhangi bir kudret veya makam ki, bizi kendine boyun eğdiriyor, emir ve yasaklarına tabi tutuyor, söz, fiil ve hareketlerimizi kendi arzusu istikametinde evirip çeviriyorsa, işte o şahıs veya o makam bizi kendisine kul yapmıştır. Bu kuvvet, ister içimizde olsun, ister dışımızda olsun fark etmez.

İşte insanoğlunun bu vaziyeti ve bu davranışı, Mâ'bud-i Hakiki, yani kâinatın sahibi ve yaratıcısına karşı ise, o Allah'ı „Rabb“, kendisini O'na kul yapmıştır. Ne mutlu böyle olan insana! O şekilde teslimiyeti ve o şekilde itaati, Allah'tan başka herhangi bir şeye, bir hayvana veya bir insana ise, o da onu „Rabb, ilâh...“ kabul etmiş, kendisi de ona kul olmuştur.

Putperestiliğin bir dördüncü şekli daha var ki, o da söz, fiil ve hareketlerinin bir kısmında Allah kanunlarına, bir

kismında da kulların yaptığı kanunlara teslim olma, itaatlarına girme ve emirlerini yerine getirmedi. Yani kanunlarının bir kısmını şeriat'tan, bir kısmını da insan yapısı kanunlardan alıyor. Böyle kimseler de Allah'a değil, kanun yapan insanlara kul olmuş sayılırlar. Çünkü, Allahü Teala ibadette ortaklık asla kabul etmez; yapılan ibadeti reddeder ve onu müşrik sayar, onu hep puta tapmış addeder.

İşte Kur'an'ın ayetlerini incelediğimiz zaman bu neticelere varmış oluyoruz. Şimdi ayetlerin birkaçını görelim:

1- „Bana minnet ettiğin bu nimetin sebebi, İsrailoğulları'nı kendine ibadet ettir(meğe zorlaman)dır.“ (Şuara, 22)

Musa Aleyhisselam'ın bu hitabında geçen „İbadet“ kelimesi, Firavun'un emir ve tâlimatına İsrailoğulları'nın kayıtsız ve şartsız teslim olup ona itaat etmelerinden ibarettir. Kur'an ise ne yapmış? Böyle bir itaatı ve böyle bir teslimiyeti „İbadet“ saymıştır.

Firavun ve sırdaşlarının birbirlerine hitabelerinde:

2- „Biz, bizim gibi iki beşere iman mı ederiz? Halbuki onların kavmi bize ibadet ediyor.“ (Mü'min, 49)

3- Hz. İbrahim'in babasına hitabesinde:

“Babacığım şeytana ibadet etme! Çünkü, şeytan Rahman'a isyan etmiştir.” (Meryem, 44)

4- Rabbülâlemin'in beşeriyyete hitabesinde:

“Ey Ademoğulları! Ben size şeytana ibadet etmeyin diye emretmedim mi? Çünkü o, sizin için açık bir düşmandır.” (Yasin, 160)

5- Allahü Teala'nın salih kullarına vâdetme yolunda:

“Onlar ki, tağuttan, tağuta ibadetten ictinab ettiler

(sakındılar) ve Allah’a yöneldiler. İşte, onlar için müjde vardır.” (Zümer, 17)

6- Mü’minleri, imanlarından dolayı ayıplayanları ve intikam almak isteyenleri tel’in etme sadedinde:

„... Allah kimlere lanet ve gazab etmiş, kimlerden maymunlar, domuzlar ve şeytana ibadet edenler yapmışsa, işte onların yeri daha kötüdür ve onlar düm öz yoldan daha çok sapmışlardır.” (Maide, 60)

Görüldüğü üzere, bu ayet-i kerime’ler Firavun ve sırdaşlarına, tâgutlara ve şeytana itaat etmeyi, bunların arzu ve isteklerini yerine getirmeyi ve nihayet bunların talimat ve kanunlarına teslim olmayı „ibadet“ kelimeleriyle tabir ve ifade etmiştir. Bu ve buna benzer Kur’an ayetlerini tetkik ettiğimiz zaman görürüz ki, Kur’an dilinde „ibadet“ demek; gönüllü veya gönülsüz (ikrah-i mülci hali müstesna), yani arzu ederek veya mecbur olarak, mukaddes addedilsin veya edilmesin, hakikî veya hayalî (vehmî) bir kudretin önünde boyun eğmek, ona tabi olmak, ona teslim olmak ve nihayet kayıtsız ve şartsız ona itaat etmek demektir.

İşte böyle bir kudrete „Mâbud“, „İlâh“, „Rabb“, „Tanrı“ gibi isimler verilir. O kudret ve o kuvvete o şekilde itaat edene de „abd“, „âbid“, „kul“ denir.

Kendisine mutlak manada, yani kayıtsız ve şartsız itaat edilen kudret, ister hakiki bir kuvvet olsun (Allahü Azimüşşan olabileceği gibi, bir devlet adamı, bir hükümdar, bir millet de olabilir), ister hayalî ve mevhûm bir kudret olsun! Mesela bir hayvanda, bir heykelde, bir mezarda, bir sistemde veya bir idare şeklinde, bir devlet düzeninde olduğu gibi.

Meseleye bir de şu şekilde yaklaşalım:

Allah’ın nizamının hakim olmadığı bir memlekette

insanlar iki tabakaya ayrılırlar: İdare edenler, idare edilenler. Bir başka ifade ile kaviler, zayıflar; daha başka bir ifade ile; Ezenler ezilenler. Kur'an dilinde ise, bunlara „**Müstekbirler**“ ve „**Mustaz'aflar**“ denir. Cahiliyetin hüküm sürdüğü bir idarede, idareyi elinde tutan, refah içinde yaşayan ve kendisini Allah'ın yerine koyup kanun koymaya kalkışanlar birinci sınıftır. İdare edilenler ise, yani birinci sınıfa boyun eğip onlara tabi olanlar ve her şeyden mahrum olup kul olma makamında bulunanlar da ikinci sınıfı meydana getirirler. Daha açık bir ifade ile: Birinciler „Rabb“ olma, ikinciler ise „Kul“ olma pozisyonundadırlar. İşte cahilî sistemlerin bariz vasfı budur; Bir kısım insanlar ulûhiyyet makamında, bir kısım insanlar da ubudiyyet makamında olmuş olurlar. İster bunu bilsinler, ister bilmesinler; ister bu söylensin ister söylenmesin netice değişmez.

Netice:

Netice itibariyle şunları söyleyebiliriz:

1- Allah nizamı hakim olmayan devlet idareleri, cahiliyyet idareleridir. Cahiliyyet idareleri ise, şirk idarelerdir, put yönetimleridir; Put yönetimlerinde ise, idare edenler puttur, idare edilenler de putperestir, yani putlara tapanlardır.

2- Böyle bir cemiyette din, şirk dinidir, put dinidir. Devlet de şirk devletidir, put devletidir.

3- Şirk ise Allah'ın yanında veya yerinde bir şeyi veya bir kimseyi ilâhlaştırmaktır. Bir başka ifade ile: Dünya ve devlet işlerini, Allah kanunlarından başka kanun ve sistemlerle yürütmektir.

4- Tevhid:

Tevhid şirkin tamamen zıddıdır, karşıtıdır. Yani „Tevhid“; sahte ilâhları ve onların kanun ve nizamlarını tamamen

terkedip, kalben reddetmek ve aynı zamanda Allah'ın hakimiyetini kabul edip O'na kayıtsız ve şartsız teslim olmak, ayrıca put kanunlarının yıkılmasına, putların devrilmesine bütün varlığıyla çalışmaktır.

5- Tevhid'in özü:

Tevhid'in özü ise, iki şeyden ibarettir. Bunlardan biri hakimiyetin kayıtsız ve şartsız Allah'a ait olduğuna inanmak; diğeri de sahte ilâhları ve sistemlerini reddedip onlara küfretmektir.

Bu manada bir „hakimiyet“, bir insanda veya bir millette var mı? Bir insan veya bir millet kalkacak da kanun çıkaracak veya kanun çıkaracak milletvekillerini seçecek! Öyle mi?!. Ona, o millete o selahiyyeti kim vermiş?!. Bu ne acaip şey?!. İnsanda hakimiyet varsa, ya mahkûmiyyet kimde? Mahkûm kim?!. Bu suale cevap verilemez! O halde hakimiyet Allah'a aittir ve O'na mahsustur ve O'nun hakkıdır. O, ne derse odur. O'ndan kimse hesap soramaz. O'ndan başka, peygamberler dahi sorumludur, herkes sorumludur. Sorumlu olmayan yalnız ve yalnız Allahü Azimüşşan'dır. Kur'an öyle diyor: **„Allah, yaptığından sorulmaz ama, onlar yaptıklarından sorulacaklardır.“** (Enbiya, 23)

Ve netice:

Bütün bunların sonunda şunu söyleyebiliriz ki, „Hakimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir“ demek şıktır, putperestliktir, milleti put yapmaktır, millete tapmaktır.

İşte bütün peygamberlerin şiarı şu idi: Allah'ın hakimiyetine teslim olup, O'nun hakimiyetinden başka hakimiyet tanımamaktır ve insanı kula kul olmaktan korumak ve kurtarmaktır.

Bu hususta iki ayet:

1- „Allah'a kul olsunlar da tâğutlara ibadeti terk

etsinler, diye insanları davet etmek üzere, şüphesiz ki, peygamberler gönderdik...” (Nahl, 36)

2- „Senden önce hiç bir peygamber göndermedik ki, ona şu hakikatleri vahyetmiş olmayalım: Benden başka ilâh yoktur. O halde ancak bana ibadet edin (bana kul olun, benden başkasına kul olmayın..).“
(Enbiya, 25)

Hakimiyet:

Bu arada önemine binaen, hakimiyeti tekrar ele alalım: Hakimiyet nedir, ne değildir sorusuna cevap arayalım:

„Kayıtsız ve şartsız hakimiyet“ deyip öteye geçmeyin! Onun manası son derece büyüktür. „Hakimiyet“ demek, en yüksek makam ve en yüksek selahiyyet demektir, en yüksek otorite demektir. Hem öyle yüksek ki, ondan daha yüksek yok, hem öyle büyük ki, ondan daha büyük yok ve düşünülemez. O her şeyin üstünde, ondan üstün yok. Ve yine öyle ki, ondan kimse hesap sormıyor, sormaya da hakkı yok. Onun sözü kanun; ona kimse karşı çıkamaz. Çıkarsa isyan etmiş sayılır.

İşte, „kayıtsız ve şartsız hakimiyetin“ manası bu! Şimdi düşünelim ve birbirimize soralım:

Millette bu manada bir hakimiyet var mı? En üstün makam milletin midir?!. Millet kim? Tek tek insan topluluğu değil mi? Milletin yaptığından Allah hesap sormıyacak mı? Herkes tek tek hesap verme zorundadır. O halde millette hakimiyet yoktur, kanun koyma yetkisi yoktur. Demek oluyor ki „Hakimiyet kayıtsız ve şartsız millettir“ demek millete karşı bir iftira, Allah’a karşı büyük bir zulümdür ve bir şıktır.

FI'ZİLÂL-İL-KUR'AN

Hakimiyet meselesini, şüpheyne mahal bırakmadan anlatması bakımından Yusuf suresinin 38-42. ayetlerinin tefsirini aynen alıyorum:

Hız. Yusuf, küfür içinde bulunan milletin küfre dair tutumlarını belirttikten sonra, kendisinin ve atalarının mensub olduğu iman ehli milletin de bazı vasıflarını beyan ediyor:

„Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir ortak koşmak bize yakışmaz.”

Bu din, Allah'a hiç bir suretle ortak koşulmayan öz Tevhid dinidir... Bu dine mensub olmak Allah'ın lütfudur. Ve bu lütuf kapısı, bütün insanlar için açıktır. Yeter ki O'na doğru yönelsinler... Aslında her insan fıtrat itibariyle Tevhid dinine sahiptir. Kendisini çevreleyen kâinat, ona Allah'ı ve Allah'ın birliğini haykırmaktadır. Peygamberlerin getirdiğı hak dinler, hep bu esas üzerine kurulmuştur. Fakat, insanların çoğı Allah'ın bu lütfunu bilmezler ve şükretmezler:

„**Bu, Allah'ın bize ve insanlara olan lütfudur. Fakat insanların çoğı şükretmez,**“ dedi.

Bu uzun ve tatlı girişten sonra Yusuf, her iki arkadaşasının da kalbine hülûl etmeye çalışıyor. Onların duygularını okşayarak, adım adım ruhlarına doğru yaklaşıyor. Her adımda biraz daha gerçekleri ruhlarına sindirmeye çalışmaktadır.

Ve nihayet, kendi inanç ve akidesini apaçık ortaya koyarak onları bu inanca davet ediyor. Bu daveti yaparken de kendilerinin mensub oldukları milletin sapık

bir inanca bağlanmış olduklarını, bu felaketten kurtulmaları gerektiğini de yine tatlı bir ifade ile belirtiyor:

39- „Ey mahpus arkadaşlarım! Ayrı ayrı bir sürü uydurma tanrılar mı daha iyidir, yoksa her şeyden üstün tek Allah mı?“

40- „Allah’ı bırakıp taptığınız ve babalarınızın adlandırdığı putlardan başka bir şey değildir. Allah, onların doğru olduğuna dair bir delil indirmemişti. Hüküm vermek ancak Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, O’na tapmanızı emretmiştir. Bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.“

Hız. Yusuf, bu kısa, fakat özlü ve aydınlatıcı ifadede İslam dininin ana hatlarını çizivermiştir. Yine bu ifadenin içinde İslam inancındaki değerlerin belirtildiği görülüyor. Aynı zamanda Yusuf bu beyanı ile şirki, putperestliği ve cahiliyeti ayakta tutan sütunları temelinden şiddetle sarsmış olmaktadır...

„Ey mahpus arkadaşlarım! Ayrı ayrı bir sürü uydurma tanrılar mı daha iyidir, yoksa her şeyden üstün tek Allah mı?...“

Önce onları kendine arkadaş edinmiş olduğunu beyanla kendisini sevdireyor. Böylece onları davet etmekte olduğu din ve inancın ruhunu teşkil eden tarafları açık açık söylemek fırsatını buluyor. Bunları söylerken de yine ana meseleye direk olarak değil, bazı mukaddime sayılacak taraflarıyla giriyor.

„Ayrı ayrı bir sürü uydurma tanrılar mı daha iyi, yoksa her şeyden üstün tek Allah mı?“

İnsan fitratını en hassas yerinden yakalayıp şiddetle sarsan bir sualdir bu!.. İnsanoğlu fitrat itibarıyla kendisinin tek bir ilâhı olduğunu bilir. Şu halde birçok rabbler edinmek neyin nesidir?!. Rabb’lığa layık bulunan zata

ibadet edilir, O'nun emirlerine ve gönderdiği şariat'a hürmetle uyulur ki, bu da herşeyden üstün olan tek Allah'tır. Kâinatın sadece tek bir hükümdarı ve herşeyden üstün tek bir ilâhı bulunduğu katiiyetle bilindiğine göre, kâinattan bir cüz olan insanların da hükümdarı ve tek Rabb'i, elbette O ilâhtır. İnsanoğlu, Allah'ın bir ve herşeyden üstün olduğunu yakinen bildikten sonra, bir an için de olsa, başkasını rabb edinerek ona boyun eğip emrine tabi olması caiz değildir. Rabb'in, bu kâinatı idare eden ve onun tek sahibi bulunan bir ilâh olması gerekir. Kâinatın idaresinden aciz olan bir nesne veya şahsın insanlar üzerinde hükümlan olması elbette düşünülemez...

Allah'a ortak koşulup kendisine rubûbiyet (rabb olma) izafe edilen yaratıklar; beşer oldukları için cahilce heva ve heveslerinin tatminine çalışırlar. -Allahü Teala haric, rubûbiyet izafe edilen herkeste olduğu gibi - Onlar, gözle görülebilecek mesafenin hemen arkasındakini görmekten dahi acizdirler. Kulların, ilâhlaştırılmış bu yaratıklara boyun eğip teslim olması yerine, bir ve herşeyden üstün olan Allah'a teslim olup ibadet etmeleri şüphesiz ki, daha iyidir. Beşeriyet müteaddit ilahlar vücuda getirmek, bu ilah etrafında gruplara ayrılarak mücadelelere girişmek suretiyle talihsizliğin en büyüğüne düçar olmuştur. Yeryüzünün bu uydurma ilâhları Allahü Teala'ya ait olan hükümlanlık (hakimiyet) vasıflarını kendi kendilerine mal ederler. Bazen de halk, korku, telkin veya propagandalar karşısında onlara bu vasıfları vermek bedbahtlığına düşer. Bu uydurma ilâhlar bir an dahi ihtiraslarından, heva ve heveslerinden ayrılmazlar. En mühim istekleri devamlı saltanat sürmek ve arzularını yerine getirmektir. Saltanatlarını tehdit eden ve onun

devamını tehlikeye düşürecek olan her kuvveti ortadan kaldırarak saltanatlarını kuvvetlendirmeye çalışırlar. Elde ettikleri hükümlerini soldurmadan devam ettirebilmek için çeşitli şarlatanlıklarla bütün imkânlarını seferber etmektedirler. Herşeyden üstün ve bir olan Allah, bütün âlemlerden müstağnidir. O, insanlardan, - gönderdiği nizam dairesinde - takva, iyilik, amel ve ilerlemeden başka bir şey istemez. Bütün bunları da kendileri için ibadet olarak kabul eder. Kulların üzerine farz kıldığı şeyleri dahi, onların kalp ve duygularına istikamet vermek için farz kılmıştır. Bu farzları yerine getirmek suretiyle hem dünya, hem ahiret hayatlarını mamur ederler. Yoksa Allah, kullarının ibadetlerine katiiyen muhtaç değildir! **„Ey insanlar, sizler Allah’a muhtaç olanlarsınız. Allah ise herşeyden, herkesten müstağni ve övülmeye layık olan yegâne ilâhtır.“** Bir ve herşeyden üstün olan Allah’a kulluk etmekle ilâhlaştırılan şahıslara kulluk etmek arasındaki farkı bir düşününüz!..

Daha sonra Hz. Yusuf cahiliyetin akide ve yıkıcı inançlarını tenkit etmede bir adım daha atıyor:

„Allah’ı bırakıp taptığınız, sizin ve babalarınızın adlandırdığı putlardan başka bir şey değildir. Allah onların doğru olduğuna dair bir delil indirmemiştir.“

Bu uydurma ilâhlar - ister beşer olsun, ister ruhlardan, şeytanlardan veya meleklerden yahut da Allah’ın emrine müsahhar olan kâinat kuvvetlerinden olsun - rubûbiyet vasfından tamamen uzaktırlar. Rubûbiyet gerçeğiyle bunlar arasında hiç bir münasebet mevcut değildir. Rubûbiyet (rabb olan) sadece bir ve herşeyden üstün olan Allah’a aittir. Fakat çeşitli renk ve şekillerdeki cahiliyetin mensubu insanlar, bir takım şahıs ve yaratıklara isimler takarak, onlara bazı sıfat ve özellikler

yamamaktadırlar. Bu özelliklerin başında ise, saltanat ve hükümrانlık gelmektedir. Halbuki Allah onlara ne hükümrانlık bahşetmiş, ne de herhangi bir selahiyet indirmiştir.

Hız. Yusuf, burada son ve en tesirli darbesini indiriyor: Hükümrانlığın, saltanatın, itaat edilmenin diğer bir tabirle ibadete liyakatın kime ait olması gerektiğini beyan ediyor.

„Hüküm vermek ancak Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil O’na tapmanızı emretmiştir. Bu, dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.”

Hüküm vermek ancak ve ancak Allah’a aittir. Ulûhiyetin sadece O’na ait olması sebebiyle hüküm vermek ve hükümrان olmak sadece O’nun hakkıdır. Hükümrانlık (yani hakimiyet) ulûhiyyetin icablarındanr. Hükümrانlıkta hak iddia eden kimse, ulûhiyyetin ilk şartında Allah’la mücadelele girmiş olur. Bu kimse ister fert, ister insanların bir tabakası, ister bir parti, bir grup, ister bir millet, isterse bütün dünyanın meydana getirdiği âlemşümûl bir insan kitlesi olsun... Ulûhiyyetin ilk şartı olan hükümrانlık üzerinde Allah’la mücadelele giren ve kendine hükümrانlık (hakimiyet) izafe (yamamaya) çalışan kimse küfre gitmiştir, apaçık bir kâfirdir. Bu kimsenin küfrü, dinin kat’î hükümleriyle sabittir. Bu mevzudaki kat’î hükümler cümlesinden olarak, sadece biraz önce mealini verdiğimiz ayetin hükmü dahi kâfi gelir!..

Böyle bir hak (hakimiyet, kanun koyma selahiyeti) etmenin çeşitli şekilleri vardır. Bu şekillerin herhangi birini kullanmak dinden çıkmak için kâfidir. Bir kimsenin Allah’a ait ulûhiyyet (ilâh olma) vasfının ilk şartı olan hükümrانlığı (yani hakimiyeti) kendisine izafe etmesi ve böylece Allah’la mücadelele girerek kâfir olması için muhakkak

halka, „Sizin benden başka ilâhınız yoktur!“ demesi, veya Firavun’un yaptığı gibi: „Sizin en yüce rabbiniz benim“ gibi şeyler söylemesi şart değildir. O kimsenin Allah’ın şeriat’ını (kaldırıp) hükümsüz hale getirmesi ve başka bir kaynağın kanunlarını tatbikata koyması, yahut Allah’tan başka herhangi bir kimseye hükümrانlık hakkı tanıyarak onun söz sahibi olduğunu kabul etmesi... Evet; sadece bu kadarı dahi kâfir olması için, yeterli sebeptir. Hakimiyet hakkı tanıyıp, söz sahibi olduğunu kabul ettiği kimse, bir millet veya bütün bir beşeriyet dahi olsa yine hüküm değişmez. İslam nizamında İslam milleti, kendi hükümdarını seçme hakkına sahiptir. Fakat bunun kendi hükümrانlık manasına gelmesi düşünülemez. Hükümrانlık, gerçek manasıyla Allah’a aittir. Millete ve seçilen hükümdara düşen görev, sadece Allah’ın hükümrانlık ve şeriat’ını tatbik sahasına koyarak hizmet etmektir. Aralarında müslümanların da bulunduğu bir takım araştırmacılar, hükümrانlıkla (yani hakimiyet ile), hükümrانlığa hizmet etmeği birbirine karıştırmaktadırlar. Hakimiyet sadece Allah’a aittir. Bütün insanlar bir araya gelseler, yine bu vasıf ve bu haktan kendilerine bir hak tanınmaz. Onların vazifesi, Allah’ın hüküm ve şeriat’ını tatbik etmektir. Allah tarafından görnürilmeyen şeyler ise, ne hüküm ne de şer’iyyet ifade eder. Hüküm ve meşruıyyet ancak Allah’ın indirdiği şeylerdendir...

Hız. Yusuf, hükümrانlığın sadece Allah’a ait olduğunu söylerken bunun gerektirdiği önemli bir hususu da açıklıyor.

„Kendisinden başkasına değil, O’na ibadet etmenizi emretmiştir.“ Bu cümleyi Kur’an dilini bilen bir Arab’ın anladığı gibi anlamak için, sadece Allah’a karşı yapılması gereken „İbadet“ kelimesindeki manayı iyi

bilmek lazımdır...

İbadet kelimesinin lügattaki manası: İtaat etti, boyun eğdi, kendisinin küçük olduğunu kabul etti karşılığındadır... İslam'ın ilk devrelerinde bu kelime, sadece lügat manasında kullanılmakta idi. O zamanlar, bu kelimenin İslam hükümlerini eda etmek anlamına gelen istilah manası henüz mevcut değildi. Zaten bahis konusu olan ayet-i kerime nazil olduğu sıralarda henüz müslümanların yapmakla mükellef kılındığı hükümler gelmemiş olduğundan bu kelimenin istilah manası da bahis mevzuu olamazdı. Bilâhere istilah manası, lügat manasını da ihtiva eder şekilde vücut bulmuştur. Kelimede kastedilen mana: Yalnız bir ve tek olan Allah'a tapmak, sadece O'nun huzurunda boyun eğmek ve yalnız O'nun emirlerine tabi olmaktır. Bu emirler, ister ibadetle ilgili olsun, ister ahlakla, isterse şer'î kanunlarla... Bütün bu mevzularda sadece Allah'a tabi olmak demek; Allah'ın hiç bir yaratığa karşı yapılmayıp sadece kendisine karşı yapılmasını emrettiği „İbadet“in yerine getirilmesi demektir...

İbadet kelimesinin manasını bu şekilde kavradıktan sonra, Hz. Yusuf'un niçin, Allah'a ibadet etmeyi Allah'ın hükümranlığına (hakimiyetine) bağladığını anlamış oluruz. Hakimiyet Allah'tan başkasına tanındığı takdirde Allah'a ibadet etmiş, yani sadece O'nun huzurunda boyun büküp, O'nun emirlerine uymuş sayılmaz. Tanınan bu hakimiyet, ister insanlar ve mevcudat üzerindeki kesin icraatta, ister sadece insanların irade-i cüz'iyeleriyle bağlantılı olan şer'î icraatta (kanunî mevzuatta, günlük işlerde, devlet ve siyaset işlerinde...) olsun hüküm değişmez.

Bir kere daha tekrarlamış olalım ki, hakimiyeti (yani

kanun koyma yetkisini) kendisine izafe eden (yamayan) kimse bu hareketinden dolayı Allah'ın dininden çıkmış olur. Bu hüküm dinin kat'î emirlerindendir. Zira bu kimse, Allah'a tapmaktan (ibadet etmekten) uzaklaşmış ve O'na şirk koşmuştur.

Ayrıca hükümranlılık vasfına sahip olduğunu iddia eden kimsenin bu iddiasını kabul edenler de aynı şekilde küfre gitmiş olurlar. Bu kimseler Allah'a ait olan hükümranlılığı başkasına tanımak, onun emirlerine tabi olmak ve bu hareketleri kalben de benimsemek suretiyle Allah'ın dininden çıkmış olmaktadır. Bunlarla hükümranlılığını (yani hakimiyetini) iddia edenlerin küfür ve şirkleri Allah'ın terazisinde aynı ağırlıktadır.

Hz. Yusuf, hükümranlılığın sadece Allah'a ait olmasının ve yalnız O'na tapmanın (ibadet etmenin, kul olmanın) dosdoğru din olduğunu da beyan ediyor:

„Bu, dosdoğru dindir!..“

Bu cümlede bir sınırlama vardır. Yani: Hükümranlılığı ve tapmayı sadece Allah'a tanıyan bu din tek dindir. Bundan başka gerçek bir din yoktur demektir.

„Fakat insanların çoğu bilmezler...“

Dini bilmemeleri, bu dosdoğru dine tabi olmalarını engeller. Bir kimsenin bilmediği bir şeyi kabullenip ona iman etmesi düşünülemez... Dinin aslını ve mahiyetini bilmeyen bir topluluğun o dine bağlı olduğunu düşünmek ne akla ne de gerçeğe uygun düşer! Bu husustaki bilgisizlikleri, İslam dini ile müşerref olabilmeleri için özür sayılmaz. Dini bilmemeleri, işin bağından itibaren dinle müşerref olmalarına engel teşkil eder. Bir şeye inanmak, o şeyi tanıyıp bilmenin bir cüz'üdür... Aklın da pratiğin de mantığı budur. Hatta bu gerçek, mantığın da ötesinde son derece bedihî ve açıktır.

Hız. Yusuf, bu veciz, aydınlatıcı ve berrak cümlelerle şirkin, putperestliğin ve cahiliyetin temelini çatır çatır sarstığı gibi; İslam dininin ve ondaki inanç sisteminin esaslarını da ortaya koymuş olmaktadır...

Kulun kula tapması şeklinde, yeryüzünde tezahür eden bir putperestlik vardır. Kendi kendisini tanrılaştıran bazı kimseler, tanrılık iddialarını sağlama bağlamak için, ulûhiyyetin en özel vasfı olan rububiyyete (rabb olmaya) sahip çıkarlar. Yani kendisinin emirlerine, prensiplerine, fikirlerine ve koyduğu kanunlara halkın tapma derecesinde itaat etmesini isterler. Daha doğrusu, kendilerinin tapılmaya layık bir zat olduklarını kabul ederler ve halkın tapmasını isterler. Bu isteklerini sözleriyle sarahaten beyan etmemiş olabilirler. Onların fiilen bu isteklerini tatbikata koymuş olmaları, dilleriyle ikrar etmelerinden daha kuvvetli bir delildir.

Bu türlü putperestlikler, ancak içlerine gerçek dini ve berrak inancı yerleştirememiş olan toplumların kalplerindeki bu boşluktan istifade ederek, meydana gelir. Hükümrânlığın sadece Allah'a ait olduğuna kalben inanıp, fiiliyatta da bu inançtan ayrılmayan toplumlarda böyle bir şey bahis konusu olamaz. Çünkü; hükümrânlığın yalnız ve yalnız Allah'a ait olduğunu müdrik bulunan toplum, sadece O'na tapılacağını, hükümrana boyun eğmenin tapma sayılacağını, hatta tapmayı gerektiren şeyin hükümrânlık (hüküm sahibi) olduğunu bilir.

Hız. Yusuf, buraya kadar yaptığı telkinatla, beyan etmek istediği şeylerin en son noktasına varmıştır. Bu telkinlerini yaparken, arkadaşlarının zihnini meşgul eden rüyalarının tabiri hususunu da saadet dışı bırakmıyor. Anlattığı şeyler üzerinde onların itimadını daha çok kazanmak için anlattıklarını bitirir bitirmez, rüyalarını tabire geçiyor:

41- „Ey zindan arkadaşlarım! Biriniz efendisine şarap sunacak, diğeri asılacak ve kuşlar başından yiyecektir. İşte hakkında fetva istemekte olduğunuz mesele böylece kesinleşmiştir,“ dedi.

Rüyayı tabir ederken, rüyaları görmüş olan iki kişiden hangisinin müjdelenecek, hangisinin fena akıbetle uğrayacak kişi olduğunu açık açık söylemiyor. Bu tutumu; uğranacak fena hali yüzüne karşı söylemekten kaçınmak suretiyle o kişiyi üzüntüye sevketmemek istediğindendir. Fakat, Allah'ın kendisine lütfettiği bilgi sayesinde, tabir ettiği şeylerin kesinleşmiş bir durum arzettiğini haber veriyor:

„İşte, hakkında fetva istemekte olduğunuz mesele böylece kesinleşmiştir!“ dedi.

Yusuf, suçsuz yere zindanda yatıyordu. Hükümdarın maiyyeti, Yusuf hakkında kendisine bazı ithamları nakletmişler, o da hiç bir araştırma yapmadan onu zindana atmıştı. Belki de Yusuf'la vezirin karısı diğer saray kadınları arasında cereyan eden hadiseler hükümdara tam tersine nakledilmişti. O türlü saray muhitlerinde bu nevi şeylerin cereyan etmesi tabii idi. Hz. Yusuf bu hususlarda bir tahkikat yaptırması için durumu hükümdara aksettirmek istiyordu.

42- “Yusuf, iki zindan arkadaşından, kurtulacağını tahmin ettiği kimseye: Rabb'inin (efendinin) yanında beni an dedi.“

Koyduğu kanunlara uyup, hükümranlılığına boyun eydiğin, dolayısıyla efendinin, hükmedicinin, yani Rabb'in olan şahsın yanında benim halimi, durumumu ve kişiliğimi an. O şahıs senin Rabb'indir. Zira kanun koyucu olan, her şeyden üstün tutulan, hükümranlılık ve efendiliği kabul edilen kimse Rabb'dir.

Burada İslam'ın istılâhî manada kullandığı rububiyyet, bir daha te'kid edilmiş oluyor. Milletlerin idaresini elinde tutan hükümdarların, Firavun'lar gibi kendi ağızlarıyla rubûbiyet (rabb olma) iddia etmedikleri, onlar gibi bir tanrı veya tanrılar soyundan geldiklerini ileri sürmedikleri düşünülebilir. Fakat, şunu bilmek lazımdır ki, rubûbiyet iddia etmek için bu türlü şeyler ileri sürmek şart değildir. Allah'ın hakimiyetini bir tarafa bırakıp, kendi hakimiyetlerinin ve koydukları kanunların câri olduklarını ilan etmeleri, doğrudan doğruya rubûbiyyet manası taşımaktadır.

TEBLİĞCİDE BULUNMASI GEREKEN VASIFLAR

Tebliğcide bilhassa şu üç vasıf bulunmalıdır: **Sehabet, cesaret ve sabır.**

Sehabet:

Tebliğci sehi olacak, hayırsever olacak. Tebliğ yolundaki masrafları en azından kendisinin, ailesinin maddî ve dünyevî masrafları kadar önemsiyecek ve önemli addedecektir. Fisebilillah harcamasını bilmeyenler, bu yolda para verirken eli titreyenler veya parasına kıymayanlar tebliğ yapamazlar ve tebliğci olamazlar...

O halde tebliğci, infak fi-sebilillah'da sahabeyi örnek alacaktır. Şimdilik en azından kazancının yüzde iki buçüğünü bu hizmete ayıracaktır ve ayırmalıdır. Ve bilmelidir ki, tebliğ yapmak demek cihad yapmak demektir. Cihadın iki mühim dayanağından biri maldır, mal vermektir, hem kendi malından vermektir. Başkasının canıyla cihad yapmak mümkün olmadığı gibi, başkasının malıyla yapılan cihadın pek feyzi ve bereketi olmaz. Ve bugün, malının çok cüz'î bir kısmını veremeyen, yarın canını hiç veremez. Ve neticede cihadın sevabına nail olmaz ve olamaz.

Cesaret:

Tebliğcide cesaret de mühimdir. Korkak bir insan tebliğ yapamaz. Binaenaleyh; Tebliğci, Allah'tan başkasından korkmayacaktır ve korkmamalıdır. Çünkü, Ahzab suresinin 39. ayetinde tebliğcilerden bahsedilirken, onların Allah'tan korktukları ve Allah'tan başka hiç

kimseden korkmadıkları beyan edilmekte ve bulunması gereken ilk şartın cesaret olması ifade edilmektedir. Çünkü, cesaretsiz tebliğ yapılmaz ve yapılamaz.

Ve çünkü, tebliğ yapmanın karşısına nice engeller, nice tehlikeler ve nice tehditler çıkacaktır. Hem de devrin zinde kuvvetleri tarafından çok çetin işkencelere maruz kalması mukadderdir. Hapsedilme, zindanlara atılma tehlikesi vardır; dövülme, hakarete uğrama tehlikesi vardır. Mal varlığına el koyma; hayatına kastedip ölüme mahkum etme tehlikesi vardır. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Hemen hemen her peygamberin başına bunlar gelmiştir. Son Peygamber Hz. Muhammed'in 13 senelik Mekke hayatı bunların açık ve acı örnekleriyle doludur. Peygamberlerin ve bir avuç sahabelerinin çekmediği kaldı mı? Şehid mi vermediler, dövülüp sövülmediler mi, işkenceye tabi tutulmadılar mı? Sonunda yerlerini ve yurtlarını terke mecbur kaldılar.

Ve bunlar birer imtihandı. İşte, bu imtihan neticesindedir ki, Mevlâ'ları kendilerine devlet verdi; Medine Devleti'ni verdi; İslam, artık devlet oldu!

Sünnetullah bu idi; hakkı tebliğ yolunda, Tevhid ve adaleti tesis yolunda sıkıntı çekmeden, işkencelere sabır ve tahammül göstermeden, Allahü Azimüşşan kimseye zafer vermemiştir, devlet vermemiştir. Tebliğci bir mücahid iki şeyden birini mutlaka göze alacaktır: Şehid olma veya zafere ulaşma! İkisi de güzeldir.

Sabır:

Tebliğde sabır çok mühim bir esastır ve tebliğin temel taşıdır. Sabır sıfatına sahip olmayan ve bu manevî zırha bürünmeyen tebliğ yapamaz. Bu hikmete binaen olsa gerek ki, Kur'an-ı Kerim, ikide bir sabır tavsiye etmekte ve Allah'ın yardımının sabredenlerle beraber olacağını

sık sık hatırlatmaktadır. Sabra dair yüzlerce ayet vardır. Bunlardan sadece iki tanesini alıyoruz ki, bunlar da ilk gelen Müddessir suresi ile Müzzemmil suresinde yer almaktadır. **„Rabb'in için sabret, putperestlerin söylediklerine sabret ve güzellikle onların yanından ayrıl!“**

Yukarıda da bir nebze bahsettiğim gibi, tebliğde iki önemli unsur vardır. Bunlardan biri hakkı tavsiye, ikincisi de sabrı tavsiyedir. Hakkı tavsiye ne kadar önemli ise, sabrı tavsiye etme de en azından bir o kadar önemlidir. Sabır; hakkı tavsiye etmenin gücüdür, kuvvetidir, zırhıdır, kalkanıdır, ordusudur ve teselligâhıdır. O halde tebliğ yoluyla giderken, acele etmemek, sabırsızlanmamak, hemen gayeye varacağız diye ümide kapılmamak da şarttır. Mücadelede mukavemet ve hem de sürekli mukavemet esastır. Hiçbir akıl sahibi; yapılacak tebliğat ve telkinatın hemence İslam devletine gideceğini sanmaz ve sanamaz. Özellikle dünyanın şu kötü şartları karşısında bir İslam idaresi kurmak için sabra ve sürekli faaliyete ihtiyaç vardır. Yeryüzünde akıllı kişiler, yüz yıl sonra gelecek insanların kuracakları tesislere ve sistemlere temel olacak adımlar atmakta ve fikirler ileri sürmekte tereddüt etmemişlerdir. Devrin halifesi, ceviz fidanı diken bir ihtiyara şöyle demişti: **„İhtiyar! 50 yıl sonra ve sen ölmüş iken meyve versin diye ceviz dikiyorsun! Öyle mi?!“** Buna karşılık ihtiyar şu cevabı vermişti: **„Başkaları dikti, biz yedik. Biz de dikiyoruz ki, başkaları yesin!..“**

Gelecek nesiller için sonuç verecek olsa da faaliyet ve hizmetlerimiz sürdürülmelidir. Büyük insanlar hiç bir zaman ye'se kapılmamışlardır. Onların geniş düşünce alanları vardır. Ve zaman olur ki, bilfiil zindanlara atılırlar

esaret altında yaşarlar da kurtulup kurtulamıyacakları mâlum olmasa bile, endişe etmezler, ye'se düşmezler ve davadan asla vazgeçmezler. Hedefe ulaşmak için, hangi şartlar altında olursa olsun, çareler düşünüp yöntemler ve planlar hazırlarlar. Bu planları şahsen ve bilfiil gerçekleştiremezlerse bile, aradan isterse yüzlerce sene geçsin inandığı davanın hak olduğuna göre, başkaları bu yolu izler ve gerçekleştirir. Kendisi de bundan manevî payını alır. Tarihte büyük inkılablardan pek çoğu böyle gerçekleşmiştir.

ŞEHİDLİK

Müslümanın her hali güzeldir; hayatı da güzeldir, mematı da güzeldir. Yeter ki şuurlu olsun! Yeter ki ihlaslı olsun! Şehidliğin İslam'da çok mühim bir yeri vardır. Peygamberlik derecesinden hemen sonra şehidlik gelir. Ama, şehid kimdir? İşte mühim olan bu سوالin gerçek manada cevabını bulmaktır. Her ölen elbette şehid olmaz.

Şehid:

Şehid demek; İslam'ın hakikatlerini tebliğ ederken, Allah'ın emir ve yasaklarını duyururken, gitmemiş kulaklara, girmemiş topraklara götürmeğe çalışırken ve bu yolda bütün güç ve imkânlarını seferber ederken ve bütün bunların üstünde sadece ve sadece Allah'ın dininin hakim olması niyyet ve maksadını taşıırken hayatını kaybeden kimse, demektir. Bir cümle ile; Allah yolunda can veren kimse demektir. Dinini dünyasından, Allah ve Resulü'nü dünya varlığından daha çok seven, dinin devlete ve devlet müesseselerine hakim olması için çırpınan ve bu esnada can veren kimse demektir.

Mücahid:

Şurası da çok iyi bilinmelidir ki, bir kimse şehid olmayı göze almadan ne mücahid olabilir ne de tebliğci olabilir. Kelleyi koltuğa almadan, İslam'ın gerçeklerini ne yazabilir, ne de söyleyebilir. Bir yönüyle de muvaffakiyetin, başarının sırrı şu üç şeydedir, üç şeyi göze almaktadır:

Ter damlası, gözyaşı damlası, kan damlası.

İslam uğrunda terlemesi, ter damlası mübarektir; insanoğluna rahatlık getirir, serinlik getirir, onu huzura kavuşturur. Gözyaşı damlası ise rahmet yağmuru gibi,

gönülleri yeşertir, cehennem ateşini söndürür. Kan damlasına gelince; o da mübarektir, misk gibidir, genç nesillerin sulanmasına, yeni mücahidlerin ilahî boya ile boyanmalarına, filizlenip hızla gelişmelerine, şehid olan babalarının ve ağabeylerinin yerlerini doldurmalarına sebep olur; canlarına can, kanlarına kan verir, cesaret verir, şecaat verir, heyecan verir.

Şehid ve şehidlik babında bir de Kur'an ayetlerini dinleyelim:

Bakınız Kur'an ne diyor?

1- „Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin! Hayır, onlar diridirler. Lakin, siz bunu fark edemiyorsunuz.“ (Bakara, 154)

2- „Sakın Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın! Doğrusu onlar Rabb'leri katında diridirler. Cennet meyvelerinden rızıklandırılır; onlar, Allah'ın kendilerine verdiği ihsandan dolayı neşelidirler ve arkalarından kendilerine şehidlik rütbesiyle henüz katılmayan mücahidler hakkında şunu müjdelemek isterler: Onlara hiçbir korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır. Onlar Allah'tan gelen bir nimet ve daha üstün bir ihsan sebebiyle sevinir dururlar ve mü'minlerin mükâfatını Allah, zayi etmiyeceği neşesi içinde bulunurlar. Yaralandıktan sonra, yine Allah'ın ve Peygamber'in çağrısına koşanlar ve hele hele onlardan iyilik edip, fenalıklardan sakınanlar için çok büyük bir mükâfat vardır. Onlar öyle kimselerdir ki, halk kendilerine, düşmanlarınız size karşı ordular hazırladı; onlardan korkun, dedi de bu söz onların imanını artırdı. Ve üstelik Allah bize kâfidir ve O, ne güzel vekildir dediler.“ (Ali İmran, 169-173)

Şehidlik mevzuunda bu ayetler kâfidir. Zira, ayetler

şehidi en güzel şekilde tasvir etmekte, onun hal ve hareketini, onun tevekkül ve itimadını, onun makam ve mevkiini, onun neşe ve sürurunu ve nihayet onun cennet ve saltanatını anlatmakta, canlı bir şekilde gözler önüne sermekte ve sergilemektedir. Bir hadis-i şerif'le bu bahsi kapatalım:

Efendimiz (s.a.v.)'e sormuşlar; „**En büyük şehid kimdir?**“ diye. „**En büyük şehid, Abdülmuttalib'in oğlu Hamza'dır!**“ diye cevap vermiş. „**Ya ondan sonra kimdir?**“ diye sorulunca, Allah Resulü: „**Zalim bir idareye, zalim bir devlet reisine karşı hakkı söylediğinden dolayı öldürülendir!**“ şeklinde cevap vermiştir.

Kader garantisi:

Yine bu arada kader meselesinden de bir nebze bahsedelim: Tebliğci bu arada şu garantiyi de bilmelidir ve hatırlıdan çıkarmamalıdır: **Kader garantisi.**

Allahü Azimüşşan'nın kaderi, onun hayatını garantiye almıştır. Mâlum olduğu üzere, imanın altı şartından biri de kadere imandır, kadere inanmaktır. Kader haktır ve bütün hadiseler kader planına göre cereyan eder. Herşey kader çizgisinden gelip geçer. Kaderin hayır dediği bir şey katiyyen olmaz ve olamaz ve onu kimse oluşturmaz. Ve fakat, kader bir kere evet dedi mi artık onun önüne de kimse çıkıp ona mani olamaz. O hükmünü icra eder, kimsenin gözünün yaşına bakmaz.

İnsanın hayatını da mematını da kader planlamıştır. Ne zaman öleceği kaderin çizgisinde bellidir. Ne bir milim ileri alınır ne de bir milim geri itilir. Kur'an öyle diyor:

„Onların eceli geldi mi, ne bir an tehir edebilirler ne de bir an öne alabilirler.“

Efendimiz (s.a.v.) de şöyle buyurur:

„Emr-i mâruf ve nehy-i münker yapma (bu arada savaşa gitme...) ne rızkın kesilmesine sebep olur ne de ecelin gelmesine sebep olur.“

Bakınız atalarımız da ne demiş: **„Korkunun ecele faydası yoktur.“**

Rabb'isine ve kaderine inanan korkmaz: O halde, tebliğ çıkmış kardeşlerimiz ölümden korkmayacaklardır. Zaten ecel gelmişse, bu arada yaptığı tebliğat ölümüne sebep olmuşsa, bu mü'min şehid olarak ölür ki, ölümlerin en güzeli de budur. Şayet ecel gelmemiş ise, onu zaten kimse öldüremez. Yaptığı tebliğatın ecir ve sevabını alır, gazi ünvanını kazanmış olur.

O halde kazanan kim, kaybeden kim? Tebliğ ve cihad vazifesini yapan her halde kazanır; ölürse şehid, kalırsa gazi olur. Fakat canından ve malından korkup, tebliğ ve cihad vazifesini yapmayanlar da ister istemez kaybedenlerdir. Bakınız! Müslüman; günlük beş vakit namazının son rekatinde Kunut duasını okuyor ve „ahitnâmesini“ (Rabb'isine vermiş olduğu sözü) yeniliyor ve tekrar ediyor ve ondan sonra yatıyor. Ahitnâmesinin bir noktasında yani **„و نخلع و نترك من ففجرک“** cümlesinde de „Rabb'im! Başımızda bulunan devlet adamları, şayet sana karşı gelir, senin şariat'ını ve senin kanunlarını terk ederse, onları başımızda tutmayız, alaşağı ederiz ve terkederiz. Değil ki, onları desteklemek, onlara merhaba bile demeyiz.“

İşte böyle diyor, namaz kılan her müslüman! Öyleyse verdiği bu sözü mutlaka yerine getirmesi lazım değil midir? Günümüzün devlet adamları, Allah'ın şariat'ını tatbik ediyor mu? Hayır! Yürürlükten bile kaldırmışlar ve yasak etmişler. Üstelik bunlardan söz edenlere ceza veriyorlar...

O halde ey müslüman! Aklını başına al! Laik kafalardan yana olma! Her gün verdiğin sözü yerine getir de kendi kendini yalanlama, sözün özüne uysun! Onları alaşağı etmek, İslam'ı devlet, Kur'an'ı anayasa yapmak için bunları tebliğ et ve tebliğatını yap! Malın ile, canın ile üzerine düşeni yap! Şimdilik yapacağın iş, sadece bu yazılanları söylemek, duyurmak ve yaymaktır. Gelecek her türlü tehlikeye de sabırla cevap vermektir. Allah'a tevekkül et, O'na güven ve O'na dayan! O'dur senin Rabb'in, O'dur senin muhafızın, O'dur senin muinin!..

Şiarlar:

Şu cümleleri sık sık tekrar et! Bunlar senin şiarlarındır: **„Gayemiz Allah, liderimiz Hz. Muhammed, anayasamız Kur'an, yolumuz cihad'dır, en büyük arzumuz şehid olmak veya gazi olmaktır!..”**

Son bir ilave:

Son bir ilave ile bu bahsi bitirelim:

Günümüzde tebliğin mevzuu tek bir şeydir. O da **„Tevhid“!** Mâlum olduğu üzere, Tevhid'de vahdet vardır, birlik ve beraberlik vardır ve bu farzdır. Ama nerede ve nede birleşeceğiz? Elbette yine İslam'da, Kur'an'da ve Kur'an'ın hakemliğinde birleşmemiz lazım.

Birleşme noktası Kur'an'dır, hakem Kur'an'dır. Hükümleri de, emir ve tâlimatı da Kur'an'dan alacağız. Usul ve metodu da Kur'an'dan alacağız. Hep Kur'an diyeceğiz, hep ona başvuracağız. Aramızdaki ihtilafları hep onunla halledeceğiz. Yoksa dikiş tutturamazsınız, bir araya gelemezsiniz; her kafadan bir ses gelir, birliği sağlayamazsınız!.. Kur'an böyle demiyor mu?

1- İslam dosdoğrudur. Ancak İslam'da birleşmek mümkündür. Bir kısmını İslam'dan bir kısmını beşerî sistemlerden alırsanız, yine birleşemezsiniz.

„Bu, benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun! Başka yollara tabi olmayın! Sonra sizi O’nun yolundan ayırır. İşte, Allah bunları size emretti ki, sakınasınız.“ (En’am, 153)

2- Basiret ve feraset sahibi olup, kalb gözüyle ve iman nuruyla bakmak gerekir ki, işte o zaman **„Hak-Batıl“** birbirinden fark edilir.

„De ki: Bu, benim yolumdur. Ben bir anlayış içinde onları Allah’a davet ediyorum; Ben de ve bana tabi olanlar da (hep böyleyiz); Allah’ı tenzih ederiz. Ben putperestlerden değilim.“ (Yusuf, 108)

3- Yolun en doğrusu en sağlamı Kur’an’ın gösterdiği yoldur. İnsanca ve İslam’ca yaşamanın yolu Kur’an’dan geçer. Söz O’nundur, hüküm O’nundur!

„Gerçekten Kur’an öyle bir yola doğrultup götürür ki, o, en doğru ve en sağlam bir yoldur. Güzel güzel amellerde bulunan mü’minlere, kendileri için muhakkak büyük bir ecir olduğunu müjdeler o!“ (İsra, 9)

4- İslam’da taviz verme yoktur. İslam düşmanlarına ve onların içteki ajanlarına taviz vererseniz hem dünyada hem de ahirette kaybedersiniz.

„Ne yahudiler, ne de hristiyanlar, sen onların dinlerine girinceye kadar onlar, senden asla hoşnut olmazlar. De ki: Allah’ın gösterdiği yol, doğru yolun ta kendisidir. Eğer sana gelen bunca ilimden sonra, onların heva ve heveslerine uyacak olursan, andolsun ki, seni Allah’ın elinden kurtaracak, ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.“ (Bakara, 120)

5- Her anlaşmazlığı Kur’an ve sünnet’e götüreceksiniz. Ve bu, aynı zamanda bir iman meselesidir.

„... Şayet bir şeyde ihtilafa düşerseniz, onu Allah’ın

Kitab'ına, Peygamber'in sünnet'ine götürün, eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız (böyle yapın)! Böyle yapmanız hayırlıdır ve netice itibariyle de çok güzeldir.“ (Nisa, 59)

6- Hayatta, devlet ve siyaset sahasında da yanılmamak için kaynak Kur'an ve sünnet olmalıdır ve bunlara dayanan diğer şer'î delillere başvurulmalıdır. Beşerî sistemler ise, insanı sapıklığa götürmeden başka bir işe yaramaz. Müslüman bunlardan sakınmalıdır.

Efendimiz (s.a.v.), ölüm döşeğinde bulunduğu bir sırada şöyle buyurmuştu:

„Ben size iki şey bırakıyorum: Bunlardan biri Allah'ın Kitab'ı, diğeri de benim sünnet'imdir. Siz bu iki şeye sarıldığınız müddetçe ne saparsınız ne de helak olursunuz.“

7- Şeriat kanunlarından başka bütün kanunlar, kim yaparsa yapsın, cahiliyyet eseridir.

„Onlar hâlâ cahiliyyet devrinin kanunlarını mı arıyorlar? Hüküm koymada Allah'tan daha güzel kim vardır?!. Fakat bunu gerçek anlayış sahibi bir kavim bilir.“ (Maide, 50)

8- Allah'ın şaşmaz ilmine dayanan kanunları beğenmez de kendi cahil kafalarına göre hüküm verenler, kanun koyanlar, elbette imandan yoksun insanlardır.

„Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenler var ya, işte onlar kâfirlerin tâ kendileridir.“ (Maide, 44)

AÇIK VE NET TEBLİĞ

Elhamdülillah, biz müslümanız! Müslüman, devletsiz olmaz ve olamaz. Çünkü, İslam'ın özünde devlet vardır. Bu hususu çeşitli yerlerde, çeşitli vesilelerle söyledik ve yazdık. O halde biz, İslamî bir hükümet kurmak için çok ciddî bir gayret göstermeliyiz. Ve aynı zamanda bununla görevliyiz. Bu yolda bizim yapacağımız ilk iş tebliğdir, tebliğattır. Bu yoldan başlamamız lazımdır.

Açık tebliğ:

Bazı müslümanlar, „**Harp bir hiledir!**” şeklindeki Peygamber sözüne dayanarak, "Tebliğde de hile vardır" derler ve "Tebliği gizli ve hileli yollardan yapmak da caizdir. İşte, partiyi biz bu şekilde kullanıyoruz!" diye söylerler.

Bunlar savaş ile tebliği birbirine karıştırıyorlar. Halbuki bunlar başka başka şeylerdir. Savaşta aslolan gizli ve hileli davranmaktır, alınan tedbirleri sezdirmemektir. Çünkü düşman sezerse o da karşı tedbir alır ve zayıfatın çok olmasına sebep olur. Efendimiz (s.a.v.), savaş hazırlıklarını gizli yaparmış! Gideceği tarafı değil, başka tarafı gösterirmiş. Hendek Savaşı sırasında „**Savaş bir hiledir!**“ diye buyurmuşlardır. Fakat, tebliğ bir hiledir dememişler.

Ve bu çok yerinde bir harekettir. Çünkü, savaşta gaye, az zayıatla neticeye varmaktır. Tebliğde ise aslolan açıklıktır, açık açık anlatmaktır. Çünkü, tebliğde gaye, daha çok insana duyurmaktır, açık ve kesin olarak duyurmaktır. Hile ile tebliğ birleşmez; yanlış anlaşılır. Gizlilikde ise, ancak çok az kişiye duyurabilirsiniz.

Tebliğatı kimler yapacak?

Tebliğatı ulema yapacak, gençler yapacak ve her müslüman yapacaktır. Her müslüman, İslam'dan kavrayıp öğrendiklerini halka anlatacaklardır, bilmeyenlere anlatacaklardır. İslam'ın iman esaslarını, ibadet meselelerini, siyaset meselelerini, hukuk meselelerini her gittiğiniz yerde anlatacaksınız. Peygamber'in, sahabenin ve râşid Halife'lerin devirlerini anlatacaksınız. Yegâne güzel, yegâne adil nizamın İslam nizamı olduğunu anlatacaksınız ve bu nizamın, Allah Teala'nın şaşmaz ilmine ve ezeli kudretine dayandığını, hatası ve noksanı olmadığını, günlük hayata tıpa tıpa uyduğunu ve zaten onun için gelmiş bulunduğunu anlatacaksınız.

Ulema anlatacaktır:

Ulema peygamberlerin varisleridir. O halde Peygamber gibi çalışacaklardır. Hz. Musa, başlangıçta çobanlık yapıyordu. Firavun'a gönderildi. Ona tebliğatını tam bir cesaret ve metanetle yaptı. O azılı kâfirden hiç çekinmedi. Firavun'a karşı çıkma emri verildiğinde ordusu mu vardı? Desteği mi vardı? Ama Rabb'isi vardı; Rabb'isine tevekkülü vardı. Elinde silah olarak sadece âsası vardı. Fakat bu âsa o kadar güçlü bir silah idi ki, koskoca Firavun'un hakimiyetini altını üstüne getirdi. Acaba bu âsa ne idi?!

Bu âsa bir iman sembolü idi, bu âsa sarsılmaz bir tevekkülü temsil ediyordu. Siz de şayet böyle bir imana, böyle bir tevekküle sahip olursanız. Allah, o keskin silahı sizin de elinize verecektir. Ve siz de o silah ile nice küfür ve kâfir hakimiyetleri yıkacaksınız ve nice Firavun'ların tahtını yerle bir edeceksiniz...

Ahir zaman Peygamber'i Hz. Muhammed (s.a.v.)'in

başlangıçta nesi vardı? Kırk yaşında bir hanımı ile 8-10 yaşlarında amcasının oğlu vardı. Bir de bir kölesi vardı. Bu üç kişiden başka yanında kimsecik yoktu. Ama o, „**Ben kimim, benim kimsem yok ki?!.**“ demedi. Azim ve gayretle en yakınlarından başlayarak, İslam'ı tebliğ etti ve yılmadan yorulmadan anlattı. Ama, bütün bunlara karşı ne yaptılar? Her türlü eza ve cefayı, her türlü hakaret ve işkenceyi reva gördüler. O yine vazifesine devam etti, „Of, aman!..“ demedi!..

Ey ulema! Ey Hoca Efendiler! Ey Imam'lar ve Vaizler! Bir taraftan vaizlik vazifesini yapmak, bir taraftan da mesuliyetten, Allah'ın lanetinden ve gazabından kurtulmak için, korkmıyacaksınız; para-pul düşünmiyeceksiniz, makam ve şöhret peşinde olmayacaksınız. Tam bir cesaretle İslam'ı, İslam'ın devletini, İslam'ın siyasetini anlatacaksınız. Korkakları değil, Hz. Musa'yı ve Hz. Muhammed'i (s.a.v.) ve diğer peygamberleri ve mücahid dedelerinizi örnek alacaksınız, onlar gibi cesur olacaksınız, korkunun adını „tedbir“ koyanlar gibi olmayacaksınız! Geceyi gündüze katıp çalışacaksınız. Hz. Musa'yı muvaffak kılan, Firavun'u ve hampalarını suda boğan Allah, sizleri de başarıya ulaştırmaya kâdirdir. Hz. Muhammed'i yalnız bırakmayıp sayıları binleri aşan sahabesiyle onu takviye eden Allah, sizlere de aynı şekilde tecelli edecektir. Etrafınızda mücahidlerin ve mücahid cemaatlerin kümelenmesini sizlere de nasib edecektir. Allahü Azimüşşan; „**Mü'minlere yardım etmek, artık bizim üzerimize hak oldu!**“ (Rum, 47) diye buyurmuyor mu?!.

Hoca ve Siyaset:

Sizleri bugüne kadar aldattılar; „**Hoca siyasete karışmamalıdır, hocalar camilere siyaset**

sokmamalıdır...“ dedi de dediler. Hocayı da camiye de siyasetten, siyasî mevzulardan menettiler. Halbuki Hoca; İslam'ın siyasetini anlatmazsa, kim anlatacaktır?!

Hayır! Hoca aynı zamanda bir siyaset adamıdır, cami de aynı zamanda bir siyaset yeridir. Çünkü, siyaset İslam'ın bir bölümüdür, ayrılmaz bir parçasıdır.

Siyaset demek; **„Devletin kuruluş şekline, icraatına dair yönetme ve idare etme tarzından ibarettir.“** Bir başka ifade ile; „Siyaset; insan idare etme, insanı yönetme...“ demektir. Siyaset, Arapça bir kelimedir ve „sase“ fiilinden gelir. „Seyis“ kelimesi de bu kökten gelmektedir. Atı idare edene „seyis“, insanı idare edene de „siyasetçi“ denir.

O halde, İslam dini, insanı yönetmek, aile hayatında, cemiyet hayatında, devlet hayatında onun insanca yaşamasını sağlamak üzere geldiğine göre, bu din siyasetin ta kendisidir. Dini siyasetten, siyaseti dinden ayırmak mümkün değildir ve düşünülemez. Zira namaz ve oruç gibi ibadetler, her yerde ve bilhassa camilerde anlatıldığı gibi, İslam'ın devleti de siyaseti de camilerde anlatılmalıdır.

Hoca Efendiler şuna dikkat etmelidirler: **„Biz, işte anlatıyoruz ve anlatmaktayız. Her konuşmamızda cemaatlerimize: Allah'ın yolundan, İslam'ın yolundan ayrılmayınız. Sizi kurtaracak Kur'an-ı Kerim'dir!..“** gibi sözler söylüyor ve bu şekilde İslam'ı anlatıyoruz. Evet; öyle söyledik, 50-60 senedir hep yuvarlak kelimeler kullandık. Zannettik ki, cemaat bizim dilimizin altındaki manayı, ne demek istediğimizi, İslam'ın devletinden, İslam'ın siyasetinden bahsettiğimizi anlıyor. Fakat baktık, gördük ki, hiç anlamamış; ne İslam'ın devletini anlamışlar, ne de İslam'ın siyasetini. Onun için

zaman geçirmeden, gayet açık açık İslam'ın devletini anlatmamız, o husustaki tebliğatı yeteri kadar yapmamız, hem ısrarla yapmamız şarttır. Çünkü, bu mevzu ihmal edilmiş ve unutturulmuş bir mevzudur.

Evet, muhterem Hoca Efendiler! Tebliğ görevinizi sünnet-i seniyye'ye uygun bir şekilde yaptığınız takdirde düzenin birer memuru, birer paralı askeri olup küfür rejiminin dümen suyuna girmemiş, saray mollalarından olmamış olursunuz. Hatta, böyle olan saray mollalarına da tebliğat yaparsınız, onları da ikaz ve irşad etme sizlere düşmektedir. Ama kabul ederler ama etmezler. Orası sizi ilgilendirmez!..

Gençler de tebliğ yapacak:

Gençler! Sizler de tebliğ mevzuunda mühim hizmetler vermelisiniz. Sizler de olup bitenlerden sorumlusunuz. Allah'ın emanetini korumak için kendinizi hazırlayınız, emin ve güvenilir adamlardan olunuz. Dünyanın değeri gözünüzde alçalsın! Geçici ve boş dünya tuzaklarından yüz çeviriniz! Nefsinizi artınyız! Allah'a yöneliniz! Takva sahibi olunuz! Ve nihayet İslam'ın askerlerinden olunuz ki, gereği gibi hizmet edebilesiniz. Salih gençler olunuz ki, herkes sizden fayda görsün! Öyle olunuz ve öyle davranınız ki, sizi görenler, sizi kendilerine örnek alsınlar! Allah'ın askerleri olunuz; İslam'ı ve İslam hükümetini anlatınız, önem ve ehemmiyetini anlatınız! Bugün İslam gariptir. Ulemanın rehberliğinde, halka İslam'ı bir bütün olarak anlatınız! İslam devletinin mana ve önemini insanlara anlatınız! İslam'ın neye geldiğini ve niçin geldiğini öğretiniz! İslam tanınsın, İslam devleti ve İslam yönetimi kurulsun! Kurulsun da insanlık kurtulsun!..

TEBLİĞ VASITALARI

Meşru her vasıta ile tebliğ caizdir. Mâlum olduğu üzere, günümüzün dünyasında tebliğ yapmak, düne nazaran daha kolaydır. Dün, sadece sözle veya yazı ile tebliğ yapılırken, bugün bu vasıtalarla kasetler, video kasetler, trajları yüksek mecmua ve gazeteler, radyo ve televizyonlar ilave edilmiştir. Bunların içerisinde radyo ve televizyondan istifade edecek durumda değiliz. Bu imkânlar henüz mevcut değildir. Ne var ki, diğerlerinden azamî derece istifade etmek elimizdedir. Hele kasetler, külfeti az, taşınması ve uzaklara götürülmesi kolaydır ve masrafı azdır. Binaenaleyh, müslüman camiye gelirken veya konferans yerine giderken elinde teybi, cebinde bantı bulunmalıdır. Bazen olur ki, konuşmalarda zuhurat olur; böyle konuşmaları mutlaka zapdetmek lazım. Feyz ve bereketi vardır. Evde, ev sohbetlerinde, yolculuk esnasında bunları dinlemek mümkün olduğu gibi, uzaklara götürmek veya göndermek de mümkündür. Bakarsınız; bir kaset konuşması kişinin veya kişilerin hidayetine vesile olur.

O halde her müslümanın ve bilhassa derneklerimizin asıl vazifelerinden biri de budur, yani kaset çalışmasıdır. Video kasetlerine de ehemmiyet vermemiz lazım. Ondan da, o nimetten de istifade etmeliyiz. Bunlar Rabb'imizin birer lütuf ve nimetidir.

Tebliğ yapma mevzuunda sesli yayınların yanında yazılı yayınlar da çok önemlidir. Hususiyle günümüzün en tesirli ve en keskin silahıdır. Kur'an-ı Azimüşşan'ın Alak ve Nun surelerinde kaleme yer verilmiş ve önemine

işaret edilmiştir. Bu mübarek vasıtalarından geniş çapta istifade etmek mecburiyetindeyiz. O halde eli kalem tutan yazacak, eli dönen parasını verip bastırarak, bunlara gücü yetmeyenler de dağıtacaktır. İşte, cemaat halinde çalışma böyle olur...

İslam'ın devlet ve siyasetiyle alakalı yazılar bulunan mecmua ve broşürleri dağıtmak, posta kutularına atmak, adreslerine postalamak, umumî vasıtalarda, işyerlerinde dağıtmak kaçınılmazdır.

Hülasa: Bütün tebliğ vasıtalarından istifade etmek, her şuurlu müslümanın vazifesidir ve farzdır. En feyizli ve bereketli ve aynı zamanda sevaplı bir çalışma şekli ve aynı zamanda bir ibadettir.

AZİZ TEBLİĞCİ KARDEŞLERİM!

Bütün bu söylediklerim, „لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ“=„Lâ ilahe illallah“ cümlesinin içindedir. Tevhid'in, Allah birdir demenin içindedir. Bunları kabul etmeyenler çıkarsa veya bunlar İslam'da yoktur diyenler olursa, onlardan da yazılı cevap iste. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar!

Velhamdülillahi Rabb'il-Âlemin!..

TEBLİĞCİNİN USUL VE ADABI

1- İhlas: Tebliğci, her şeyden önce ihlaslı olmaya çalışır. Yani, bu hizmeti sırf Allah rızası için, Allah'ın emri olduğu için yapar;

2- Tebliğ işine en yakın akrabasından veya en yakın komşusundan başlar;

3- Bunlar arasında tebliğe daha müsait olanlar için öncelik tanır;

4- Tebliğ için evden çıkmadan önce, abdest alır, iki rekat namaz kılar, arkasında da şöyle bir dua eder:

„Ya Rabb'i! Senin emrini tebliğ etmek üzere filanın evine gideceğim. Ya Rabb'i! Bana kavli leyyin ile anlatmayı, ona da güzel kabul ile kabul etmeyi nasib eyle! Ya Rabb'i! Tebliğ etmek benden, tesirini yaratmak ve hidayet ihsan etmek Senden! Ya Rabb'i! Bunları benim şerrimden, beni de bunların şerrinden koru! Ya Rabb'i! Beni bunların hakkında, bunları da benim hakkımda hayra ve hidayete vesile kıl! Ya Rabb'i!..”

Bu duayı yaptıktan sonra üç sefer Ayet'el-Kürsü'yü okur, üç sefer de „Allahümme Salli“yi okur. Ve sanki, Hz. Peygamber (s.a.v.) tarafından vazifelendirilmiş olduğunu düşünerek, tebliğat yapacağı yere gider.

Kapıyı çalarken mücade ister. Kabul gördüğü takdirde içeri girer. „Selamün Aleyküm“ der. Gösterilen yere oturur. Hal ve hatır sorduktan sonra, „Ezü ve Besmele“ ile Fatiha suresini okur.

Bundan sonra söze başlar ve „Elhamdülillah hepimiz müslümanız, hepimiz mü'miniz! Mü'minler birbirlerinin kardeşleridir ve mü'min mü'minin aynasıdır. Kur'an ve Peygamber böyle diyor. Bizler kardeşiz, din kardeşiyiz. Birbirimizin eksliğini, kusur ve hatasını gördüğümüz zaman, söylememiz ve hatırlatmamız kardeş olmanın gereğidir. Buna binaen ben bildiklerinizi size söylerim, siz de bildiklerinizi bana söylersiniz. Birbirimizin eksigi de tamamlanmış olur.

Ben şimdi size geldim. Önce kendimi tanıtayım: Ben herhangi bir partinin adamı değilim; herhangi art düşünceli bir cemiyete bağlı da değilim. Ben müslümanım ve müslümanlardan biriyim. Bana inanır ve bana güvenebilirsiniz. Sizden ecir ve ücret de istemem. Sırf dinimizin senelerdir ihmal edilen, hatta terk edilen, hor görülen bir meselesini kısaca size anlatmak, tebliğatını yapmak üzere geldim. Kabul etmek veya etmemek size aittir. Bana düşen, Allah rızası için size söylemektir. Tartışmaya girmem ve giremem. Karar vermede acele etmeyin; söylediklerimi çok iyi düşünür, kararınızı ondan sonra verirsiniz...”

Tebliğnâme:

“Söyliyeceğim ve tebliğatını yapacağım tek bir meseledir. O da devlet meselesidir, İslam'ın devletidir, İslam'ın siyasetidir. Belki diyeceksiniz ki, „İslam'ın siyaseti veya İslam'ın devleti var mı ki?!“

Evet muhterem kardeşim! Vardır! İslam'ın devleti de vardır, İslam'ın siyaseti de vardır. Hem de en güzeliyle! Hatta İslam'ın her meselesinde siyaset vardır. Siyaset demek, insan idare etmek ve insanı yönetmek, demektir; İnsan idare etme sanatıdır. İslam'a göre, devletle din iç içedir, ruhla beden gibi birbirine bağlıdır. Birini diğerinden

ayırırsanız, ikisi de işe yaramaz hale gelir. Din devletin temelidir. Devlet de dinin bekçisidir. Temelsiz bina olur mu? Olmaz! Yoksa bina çöker. Bekçisi olmayan eşya da zayi olur gider. Değil mi?!

Dini devletten, devleti dinden ayırırsanız ne olur? Din devletsiz olur, devlet de dinsiz olur.

Dinimizde namaz ve oruç gibi ibadetler ne ise, devlet de odur. Namaz ve orucundan kişi kıyamet gününde nasıl sorulacaksa, devletinden de sorulacaktır...

Her müslümanın İslam devletine sahip çıkması, devleti yoksa kurulmasına çalışması farzdır.

Şurası da çok iyi bilinmelidir ki: „Dünyada iki çeşit devlet vardır. Bunlardan biri İslam devleti, diğeri de İslam olmayan devlettir, yani küfür ve kâfir devletidir. Bir devletin anayasası Kur'an ise, o devlet İslam devletidir. Anayasası Kur'an değilse, küfür ve kâfir devlettir.

Çünkü, kanun koyma yetkisi, ancak Allah'a aittir; Allah'ın hakkıdır. Buna „Hakimiyet“ denir.

„Hakimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır. Bu hâkimiyyet hakkını millete veya herhangi bir kişiye veya kişilere vermek şıktır, putperestliktir. İnsanlar, dünyaya kanun yapmak için gelmemişlerdir. Allah'ın gönderdiği ve indirdiği kanunlara uymak ve onları uygulamak için gelmişlerdir.

Esasen, insanın kanun yapmaya ne gücü yeter, ne de ilmi kâfi gelir. Müslümanın anayasası Kur'an'dır, şeriat'tır. Şeriat demek, Kur'an'ın iki kapağı arasındaki Allah'ın hükümleri, emir ve yasaklarının tümü demektir. Her müslüman şeriat'çıdır ve şeriat'a bağlıdır ve bağlı olmalıdır.

Müslümanın evinde ve ailesinde, mektep ve mahkemesinde, basın ve yayınında, meclisinde ve

devletinde söz sahibi sadece Kur'an'dır ve Kur'an olmalıdır.

Müslüman; Kur'an'dan başka anayasa, şariat'tan başka kanun tanımaz.

İslam'ın devlet, Kur'an'ın anayasa olması için her müslüman çalışacaktır ve tebliğ edecek ve duyuracaktır. Bunu yapması farzdır; otuz üç farzdan biridir. Yani mârufu emretmekten ibarettir.

Bu yolda ölürse şehid olur, zafere ulaşırsa gazi olur. Çünkü, bu bir cihad'dır. Cihad'ın karşılığında cennet vardır; Allah'ın cemâlini müşahede vardır.

Tebliğ görevimi ben burada bitirmiş oluyorum. Gayret ve tebliğ bizden, tevfik ve hidayet Cenab-ı Hak'tandır!

Esselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekâtühü!..

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام
 على رفقنا محمد وعلى اله وفضله اجمعين

BİR İLAVE

“Devlete Gidiş Yolu Parti mi, Tebliğ mi?” başlığını taşıyan bu ilave; içinde bulunduğumuz bu harekâtın başlangıcını teşkil eden Köln-Barbaros Camii’nde 13 Ağustos 1983 tarihinde yapılan toplantıdan altı ay kadar önce kaleme alınmış, o tarihlerde yine Köln’de yapılan Hocalar Toplantısı’na getirilmişti.

Birer dosya halinde dağıtılan ve o gece okunup ertesi gün lehte veya aleyhte yazılı birer rapor vermeleri hocalardan istenmişti. Fakat bunu haber alan o zamanki Millî Görüş idarecilerinin gelip müdahale etmeleriyle bu yazının müzakeresi şöyle dursun okunmasına bile meydan verilmemiş, toplattırılıp talandan mal kaçırmak gibi kaçırılmıştır.

İşte bu yazıdır ki, altı ay sonra meyvesini vermiş, Barbaros Camii’ndeki büyük toplantıya zemin hazırlamış, usul ve metodda bir inkılab meydana getirerek, İslam’ın devlet olması yolunda sünnet-i seniyye’ye uygun bir çığır açmıştır. İşte bu yazıyı aynen alıyoruz:

DEVLETE GİDİŞ YOLU PARTİ Mİ, TEBLİĞ Mİ?

İslam Dini; ilk insan, ilk müslüman ve ilk Peygamber Adem Aleyhisselam’la başlamış ve tarihi boyunca bütün peygamberler tarafından tebliğ ve telkin, ihya ve ikmal edilegelmiş ve nihayet son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.)’le son ve kemâl şeklini almıştır. Cenab-ı Hak bu suretle en büyük nimeti olan dinini tamamlamış, hayatın manasını, yaratılışın gayesini bildirmiştir. İnsanoğluna söz, fiil ve hareketlerinin nizam ve ölçülerini, kanun ve kaidelerini vazetmiştir. Ve yine bu suretle hakkı batıldan, imanı küfürden, Tevhid’i şirkten, itaatı isyandan, saadeti şekavetten, helali haramdan, doğru yolu yanlış yoldan, elhasıl insanca yaşamayı vahşice yaşamadan ayırmıştır. Artık herşey neticede güneş gibi ortaya çıkmıştır.

İşte bütün peygamberler ve son Peygamber, insanı insan yapan ve insanca yaşamasının yolunu gösteren bu lahûtî sistemi ve ilahî nizamı tebliğ etmek ve hayatın her safhasına, devlet ve devletin her müessesesine hâkim kılmak için gelmişlerdir.

Bu muhterem zevat ve bu Peygamber kâfilesi, İslam Dini’nin sayısız meseleleri arasından ilk önce hangisini gündeme getirmişler, bahis mevzuu etmişler ve işe nereden ve nasıl başlamışlardır?

“**Tevhid**”den işe başlamışlardır. Yani, Allah’ın birliğini ilan etmişler; zatında, sıfatlarında ve fiillerinde bir olduğunu, eşi ve benzeri bulunmadığını, mülk ve iktidarın O’nun elinde ve emrinde olduğunu, öldüren ve diriltenin

O olduğunu ortaya koymuşlar ve açık açık bunların mücadelesini vermişler ve verirken de karşılına çıkan ve çıkacak olan güç ve iktidarlardan, zalim ve putperest idarelerden asla korkmamışlar ve her türlü eza ve cezayı, ızdırap ve işkenceyi göze almışlardır. Sövülmüşler, dövülmüşler, sürülmüşler, hakarete uğramışlar, taşlanmışlardır; hatta bu yolda hayatlarını kaybedenler bile olmuştur.

“Tevhid”den, Tevhid akidesinden niye işe başlamışlardır?

“Tevhid akidesi” yani Allah’ın birliği inancı, nasıl dinin temelini teşkil eden bir mesele ise, insanoğlunun en çok şaşırtıldığı ve şaşırdığı, ihmal ve terkedildiği bir meseledir. Tarih boyunca öyle olmuştur. Peygamberlerden sonra insanoğlu, hakiki yaratıcısını ve gerçek mâbudunu unutmuş, O’nun yerine hayalî yaratıcılar, uydurma ilâhlar bulmaya ve onlardan medetler ummaya çalışmıştır. Yani insanoğlu her nedense Tevhid inancını, Allah’ın birliği inancını yıkmakla dinden uzaklaşmaya ve dini yıkmaya başlamıştır. Buna binaen; gelen peygamberler de Tevhid akidesini ilan ederek işe başlamış ve bütün tebliğatını bu merkez etrafında, bu temel üzerine kurmuştur.

Günümüz insanını hatta müslümanını dinden uzaklaştırmak için Tevhid inancını, Allah’ın birliği esasını ihmal ederek ve unutturarak, günün şeytanları dini yıkmaya başlamışlardır. Ancak bir farkla: Açık açık Allah ikidir dememiş, falanı veya filanı O’nun yerine koyuyorum dememiş, ama icraat ve tatbikiyle bunu icra etmiştir. Şöyle ki:

Milleti müslüman olan birçok memleketlerin başına geçen idareciler yarım asırdan fazla bir zamandan itibaren dinin bölünmez bir parçası olan devleti dinden

ayırmışlar. Allah'ın hakkı olan hakimiyeti yani kanun koyma salahiyetini millete veya belli şahıs veya şahıslara vermişler ve bunları putlaştırmışlar, Allah'a eş ve emsal kabul etmişlerdir. Bugün milleti müslüman olan hemen hemen bütün memleketlerde resmen ve âlenen Allah'ın kanunları kaldırılmış, bunların yerine put kanunları, tağutî düzenler getirilmiştir. Daha açığı, din ikiye bölünmüştü: Dünya ve devlet işleri putlara ve tağutlara verilmiş, geriye kalan da Allah'a bırakılmıştır. Ve bu suretle Tevhid inancı resmen ve âlenen yıkılmıştır. Şimdi İslam memleketlerinde ve devletlerinde bir putperestlik alabildiğine hüküm sürmektedir ve bu putperestlik hareketi yavaş yavaş cemiyet hayatına, aile hayatına, hatta ferdin hayatına inmekte ve yerleşmektedir.

“Bu din lime lime bozulacaktır; ilk bozulan devlet idaresi, en son da namazdır,” (A. b. Hanbel) diye tehlikeyi haber veren Allah Resulü (s.a.v.) boşuna mı söylemiştir?

“Bozulan dini ve din müesseselerini düzeltmek için nereden başlamalıdır?” şeklindeki suale verilecek cevap: Nereden bozuldu ise oradan başlamalıdır. Din devletten bozulduğuna göre, önce devleti düzeltmek gerekir. Bunun için de devleti ele geçirmek lazım, devletin başındaki putçuları devletin başından uzaklaştırmak lazım...

Fakat, bu düzeltme işine nereden ve nasıl başlamalı ve kimler bunu başlatmalıdır? Bu sorunun cevabı da: Peygamber nereden ve nasıl başlamış ise, işte oradan ve o şekilde başlamalı ve ulema başlatmalıdır. Çünkü, emanet ulemadadır, mesuliyet ulemadadır, peygamberlerin varisleri ulemadır. Tebliğ vazifesini

peygamberlerden devralan onlardır, baş mesuller onlardır, ilk hesaba çekilecek de onlardır.

Devleti ele geçirmenin yolu:

Devleti ele geçirmenin başlıca iki yolu vardır. Bunlardan biri oyla ele geçirmek, diğeri de zorla ele geçirmek. Yani; parti ve partikil yoluyla ve oy çoğunluğuyla devleti ele geçirmek yolu vardır. Bir de topyekün bir milleti muhatap alarak ve onlara İslam'ın devlet hakkındaki hükümlerini açık açık anlatarak ve tebliğ ederek ve gelecek her türlü ceza ve işkenceleri de göze alarak ortaya çıkma yoludur.

İşte; bütün mesele bu iki yoldan birini tercih etme meselesidir, bu iki yoldan birine isabetli bir şekilde karar verme meselesidir. Bu da her iki yolu; özü, mahiyeti ve neticesi itibariyle çok iyi bir şekilde tetkik etmek, hesap ve kitabını çok iyi yapmak gerekmektedir. Hangi yol İslam'ın ruhuna uygun, Peygamber'in sünnet'ine ve tatbikatına mutabık, hangisi değil?..

İşte; bu ve buna benzer soruları İslam'ın süzgecinden geçirmeden, kâr ve zararını hesap etmeden takib edilecek yol ve yapılacak hareketler akîm kalabilir, zarar getirebilir, kaş yapıyorum derken göz çıkarabilir. Dolayısıyla mesuller ağır vebalin altına girebilir. Sonra bu vebal, bir şahsı veya şahısları ilgilendirmekle kalmaz, bütün bir milleti, bütün bir insanlığı hatta gelecek nesilleri ilgilendiren, zararı onlara kadar intikal eden bir vebal, bir yanlışlık ve bir hatadır...

Birinci yolun, yani tebliğ yolunun, başka ifade ile, cemaatleşme yolunun Peygamber yolu, Mekteb-i İbrahim'in yolu ve dolayısıyla meşru ve mâkul bir yol olduğu her müslümanın kabul ve iman ettiği bir yoldur. Bunda kimsenin şek ve şüphesi yoktur ve olamaz. Feyizli, bereketli ve başarılı bir yol olduğu kadar da zor

ve çetin olduğu, ter, gözyaşı, mal ve kan isteyen bir yol olduğunu izaha geçmeden önce, particilik yolunun kâr ve zararlarını kaydetmeğe çalışalım:

Acaba particilik yoluyla da hedefe doğru gitmek, Türkiye'nin bugünkü şartlarına göre meşru mudur? Kâr mı getirir yoksa zarar mı? İşte, hep birlikte bu yolun tetkik ve tahlilini yapalım. Hatta yapmak mecburiyetindeyiz:

1- PARTICİLİK YOLU SIRAT-I MÜSTAKİM MİDİR?

Bugünkü particilik müessesesi İslamî bir müessese midir? Particilik, mâlum olduğu üzere demokratik, yani beşerî bir müessesedir; insan kafasının mahsulüdür, ithal malıdır, batıdan İslam âlemine gelmiştir. O halde İslamî değildir, yani sırat-ı müstakim değildir. İslamî olmayan bir metoddla İslamî olan bir hedefe nasıl gidilir?!

İslam hem gayedir, hem metoddur. Yani İslam gayeyi bildirirken o gayeye giden yolu da yine kendisi getirmiş ve bildirmiştir. İnsana ve insan kafasına bırakmamıştır. Metod yanlış olursa, gayeden sapar; gayeye değil başka tarafa götürür ve bütün emekler boşa çıkar. Bunun için şöyle de diyebiliriz: **“İslam Dini gaye ile metodun bir terkididir.”** Bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Cenab-ı Hak, peygamberlerden söz ederken, onlar şöyle dediler diye buyurur:

“Hiç şüphesiz ki, ben size gönderilen bir peygamberim ve emin bir insanım. Binaenaleyh, Allah’tan korkup bana itaat edin ve ben sizden bir ecir de istemem; benim ecrim âlemlerin Rabb’i olan Allah’a mahsustur.” (Şura, 106-109)

İşte, peygamberler böyle diyorlardı. Bunların ifade ve beyanlarında hem gaye vardır hem de metod. Gaye takva ve itaat; metod ise emanettir (emin olmaktır), ihlastır. Emanettir: Yani tebliğ babında emanet sıfatı

bulunacak; daha açık bir ifade ile: Güvenilir, inanılır ve itimad edilir bir insan olacak; hilesi, hiyaneti görülmemiş, duyulmamış biri olacaktır. Aynı zamanda ihlaslı olacak, makam ve mevki peşinde olmayacaktır.

Kavl-i leyyin:

Yerine göre yumuşak ve tatlı konuşmak da tebliğ metodu cümlesindendir. Cenab-ı Hak, Hz. Musa ile Hz. Harun'u Firavun'a gönderirken onlara tebliğ metodunu da öğretmiş: “... **Ona kavl-i leyyin ile söyleyin, tebliğ edin!..**” diye buyurmuştur. Peygamberimiz'e de Cenab-ı Hak şöyle buyurmuştur: “**(Ya Muhammed!) Eğer sen katı kalpli, kaba sözlü olsaydın, onlar etrafından dağılır giderlerdi. O halde onları affet ve onlar için mağfiret dile ve işlerde onlarla istişare et.**” (Ali İmran, 159)

Yakınından tebliğe başlamak:

“**Önce en yakın akrabayı uyar (onlara tebliğ et)!**” (Şuara, 214)

Ta'riz ve telmih yolunu, yerine göre takib etmek:

“**Bana ne oluyor ki, ben, beni yaratana ibadet etmiyeyim?!**” (Yasin, 22)

Yerine göre hikmetle, mevize-i hasene ile veya mücadele-i hasene ile tebliğ etmek:

“**Rabb'inin yoluna hikmetle, mevize-i hasene ile davet et ve en güzel mücadele ile onlarla mücadele et!..**” (Nahl, 125)

Açık, net ve tam bir cesaretle tebliğ etmek:

“**Emrolunduğun şeyi (tam bir cesaretle ve hiç çekinmeden ve) açık açık tebliğ et, putperestlerin (tehditlerine) iltifat etme! O müstehzilere karşı seni korumaya biz yeteriz.**” (Hicir, 94)

Sabır:

Tebliğde sabır çok mühim bir esastır ve tebliğin temel şartıdır. Sabır sıfatına sahip olmayan ve bu manevî zirha bürünmeyen kimse tebliğ yapamaz. Bu hikmete binaen olsa gerek ki, Kur'an-ı Kerim, ikide bir sabır tavsiye etmekte ve Allah'ın yardımının sabredenlerle beraber olacağını sık sık hatırlatmaktadır. Buna dair yüzlerce ayet vardır. Bunlardan sadece iki tanesinin mealini veriyoruz ki, bunlar da ilk gelen Müddessir suresi ile Müzzemmil surelerinde yer almaktadırlar:

“Rabb’in için sabret!”

“Putperestlerin söylediklerine sabret ve güzellikle onların yanından ayrıl!”

Bu örnekler gösteriyor ki, İslam Dini hükümlerini vaz ederken, emir ve yasaklarını bildirirken, bunları insanlara tebliğ etme metodunu da bildirmiş ve öğretmiştir. Buna binaen **“İslamî olmayan bir metodla İslam tebliğ edilir mi?”** şeklindeki suale cevap vermek mümkün müdür?

Hak yol bir tanedir:

Hak yol bir tanedir. Bunun bir ifadesi de “Sırat-ı Müstakim”dir. Hak yolun dışında kalan bütün yollar batıldır, dalalettir ve sayısızdır. **“Hakkın ötesinde dalaletten başka ne vardır?!”** (Yunus, 32). Allahü Zülcelal, Fatiha suresinde “Sırat-i müstakim”i beyan ettikten sonra, sayısız batıl ve sapıklık yollarını da iki noktada toplamış, bunlardan birinin “Gazab” yolu, diğerinin de “Dalalet” yolu olduğunu beyan etmiştir.

Demokratik temele dayanan particik, bu üç yoldan hangisine girer? Sırat-i müstakim peygamberlerin yolu olduğuna göre ve demokratik düzen de peygamberlerin yolu olmadığına göre netice itibariyle: Öyle ise particilik gazab veya dalalet yoludur demekten başka ne

söylenebilir?

Kur'an'ın getirdiği tebliğ ve davet metodu:

Hikmet yolu, mevize-i hasene yolu ve en güzel mücadele ile mücadele etme yolu olmak üzere üç kısımdır. Demokratik yol bunlardan hangisine girer? Bu suale de cevap vermek gerek. Buyurun, bunun cevabını siz verin!

Birçok ayet-i kerime'lerde müslüman olmayanların takib ettikleri yollar "heva ve hevesle" tavsif edilmektedir. Demokratik yollar, daha geniş manada İslam'ın dışındaki bütün yollar heva ve heves yolu değil midir? Bu soruya kim hayır diyebilir?!

"İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun! Başka başka yollara uymayın! Sonra tefrikaya düşer, Allah'ın yolundan uzaklaşırsınız." (Enam, 153)

Demokratik düzene dayanan particilik sırat-ı müstakim'in dışındaki yollardan biri değil midir? Dolayısıyla Allah'tan, Allah'ın rızasından uzaklaştıran yollardan sayılmaz mı? Bu kabil sorulara nasıl cevap verilecek?!

2- Particilik yolu, bölücülük yolu değil midir?

İslam, bütün emir ve yasaklarında birleştiricidir; birliği ve beraberliği hedef almıştır ve farz kılmıştır. Bölücülüğü yasak etmiş ve haram kılmıştır. Particilikte rekabet vardır, kıskançlık vardır, haset vardır; "Sen öl, ben yaşayayım!" fikri hakimdir. Çünkü, iktidar olma veya iktidarda kalma hırsı ve ihtirası vardır. Bütün bunların bulunduğu bir sistemde vahdetten, birlikten bahsetmek mümkün müdür? Hedefiniz hak da olsa, niyyetiniz sağlam da olsa anlatamazsınız; araya rekabet girer, haset girer. Bunlar ise kulakları tıkar, gözleri perdeler; aka kara, karaya ak derler. Ne söylerseniz fayda vermez. Sözü uzatmaya

ne hacet?! Adı üzerinde “Parti”, parti demek, birliği, bütünlüğü parti parti yapıp bölmek ve parçalamak demektir. İşte particiliğin temeli bu, mahiyeti bu, özü bu!.. Bölmenin de ötesinde fertler arasında düşmanlık koyar; babayı evlada, karıyı kocaya, kardeşi kardeşe düşman ettiği görülmemiş midir?..

O halde böyle olan bir sistem İslamî olur mu? Böyle bir sistemle İslam hedefine, İslam devletine gidilir mi?..

3- Günün Türkiye’sinin şartlarına göre hedef ve gayenin gizli tutulması mecburiyeti vardır. Yani “Bizim hedefimiz bir İslam devleti kurmak, şeriat’ı hakim kılmaktır!” diyemezsiniz. Derseniz ne olur? Partiniz hemen kapatılır, değil mi? Ya ne yapacaksınız? Yuvarlak kelimeler kullanacaksınız, tevil ve tefsir yoluna gideceksiniz; hesaba çekildiğiniz zaman da “Hayır!” diyeceksiniz. Pekî! Davayı nasıl ve ne şekilde anlatacaksınız? Sonra particilikteki bu gizlilik “Tebliğ” metodunun ruhuna ve usulüne muhalif olmaz mı? **“Emrolunduğun şeyi açık açık anlat!”** mealindeki ilahî emre aykırı olmaz mı? Belki gizli gizli bir takım insanlara tebliğ edeceksiniz, onları bu suretle uyaracaksınız. Fakat, tehlikeli gördüğünüz idarecilere ve kanun adamlarına tebliğ edemiyeceksiniz; onlara İslam’ın devletini anlatıp onları uyaramıyacaksınız, kanun koyma yetkisini Allah’tan başkasına vermenin şirk olduğunu onlara da anlatıp tebliğ görevinizi yapamıyacaksınız. Kıyamet gününde bunlar sizden davacı olurlarsa ne cevap vereceksiniz?..

4- Taviz verme:

Günün Türkiye’sinin şartlarına göre ve partiler kanununa göre, taviz üstüne taviz vereceksiniz. Bir kere parti tüzüğünü hazırlarken rejimin, laik düzenin, kemalizmin, partiler kanununun dışına çıkamıyacaksınız.

Üstelik, bütün bunlara sadık kalacağınıza, bağlı kalacağınıza hatta koruyacağınıza söz vereceksiniz. Belki de yemin edeceksiniz! Parti binalarına putun resmini asacaksınız, karşısına geçip divan duracaksınız. Bayramlarında günün manasına göre beyanat vereceksiniz, meclis kürsülerinde İslamî olmayan yeminle yemin edeceksiniz. Ve bu yeminlerle meşru olmayan şeylere hatta şirk olan, şirk şaibesi olan anayasalara, devrimlere, laik düzene bağlı kalacağınıza ve bunları koruyacağınıza sadakat sözü vereceksiniz...

Binaenaleyh, bütün bunlara şer'an cevaz var mı? Hz Muhammed (s.a.v.) böyle bir şey yapmış mıdır? Taviz verdiği takdirde Allah'ın yardımı tecelli eder mi?..

Gayri meşru bir şey üzerine yemin etmek caiz değildir:

“Bir kimse Allah'ın isimlerinden başka bir şey üzerine yemin ederse şirke düşmüş olur.” (A. b. Hanbel, Tirmizi; hadis-i hasen) Deylemi'nin kaydettiği bir hadis de şu mealde:

“Bir kimse Allah'ın isimlerinden başka bir şey üzerine yemin ederse o, Allah'tan değildir.”

Belki bazıları diyecek ki, biz yemin ederken niyyetimiz başkadır, başka bir şeyi aklımıza alıyoruz. Böyle bir niyyetle acaba kurtulabilir mi? Bakınız Peygamber (s.a.v.) ne buyurur:

“Yemin; yemin edenin niyyetine göre değil, ettirenin niyyetine göre hüküm alır.” (Müslim, İbn-i Mace)

Taviz vermek felakettir; Allah'ın yardımının kesilmesine sebep olur. Üstelik dünyada da ahirette de iki kat azaba müstehak kılar. Taviz verenler, ne bir dost ne de bir yardımcı bulamazlar. Buna dair birçok ayet vardır.

Bunlardan sadece ikisine işaret edelim:

“Dinlerine tabi olmadıkça ne yahudiler ne de nasraniler senden razı olmazlar. De ki: Doğru yol, ancak Allah’ın gösterdiği yoldur. İlim geldikten sonra, onların heva ve heveslerine uyarsan, Allah’ın azabından seni kurtaracak ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.” (Bakara, 120)

Bu ayeti tahlil ettiğimiz takdirde:

a) Hidayet yolu ancak İslam’dır, ancak İslam’ın gösterdiği yol, hakka ve hedefe götürür. Başka herhangi bir yol değil; Ve bu arada parti yolu da değil.

b) İslam’ın gösterdiği yol, ilim yoludur. Bunun dışındaki bütün yollar cehil ve cehalet yoludur. Cehalet yolu ise, hüsrana ve felaketten başka bir işe yaramaz. Binaenaleyh, İslamî olmayan parti de bu hükme tabi değil midir?

c) Particilik yolu heva ve hevesten ibarettir. Allahü Zülcelal: **“Sana ilim geldikten sonra, onların heva ve heveslerine tâbi olursan...”** diye buyurmakta ve gönderdiği hidayet yolunun dışındaki bütün yolların heva ve heves yolu olduğunu beyan etmektedir.

d) Yardım tecelli etmez:

Allah’ın gösterdiği hidayet yolunu bırakıp da İslamî olmayan ve aynı zamanda kâfirlerin heva ve heveslerinden ve oyunlarından ibaret olan gayr-i İslamî sistemlere göre kurulan particilik yolundan gidenlere Allah yardım etmez. Üstelik azab eder, hüsrana uğratar, kurtaran da bulunmaz.

O halde hangi yönden ele alırsanız alın, İslam’ın tasvib ve tavsiye etmediği bir yol ile gayeye gidilir mi? **“Kim bu dinde olmayan bir şeyi ihdas ederse, o şey merduttur, reddedilir,”** (İbn-i Mace, Ebu Davud) mealindeki hadis-i şerif de her halde bu babda mühim

bir ikaz mahiyeti taşımaktadır. Bu şekilde varid olacak itirazlara da cevap vermek mecburiyetindesiniz. Veremezseniz müşkil duruma düşersiniz.

Taviz verme kapısını sıkı sıkıya kapayan bir ayet:

“Ya Muhammed! Seni, sana vahyettiğimizden ayırıp başka bir şeyi bize karşı uydurman için uğraşırlar. İşte o zaman seni dost edinirler. Seni pekiştirmemiş olsaydık, yemin olsun ki, az da olsa onlara meyledecektin (taviz verecektin). O takdirde sana, hayatın da ölümün de kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı bir yardımcı da bulamazdın.” (İsra, 73-75)

5- Particilikte hissiyatın hakim olması:

Particilikte genellikle hisler konuşur; aklın, ilmin hakikatın pek yeri yoktur. Mertlik yoktur, politika vardır, yalan vardır, hile vardır, palavra vardır, döneklik vardır... Siz yapmazsanız dahi, karşı tarafların sermayesi bunlardır; bunları yapacaklardır, iftiralar yağdıracaklardır. Siz bunlara cevap vermekle başa çıkamazsınız. Herkesin de yanına gidip hakikatları anlatamazsınız, buna her zaman imkân bulamazsınız.

Siz bir partisiniz: Davanız hak, hedefiniz hak, samimisiniz. Ancak karşınızda beş tane, on tane parti vardır. Hepsi sana hücum edecek, hepsi sana çamur atacak; sen bir söyleyeceksin, onlar on söyleyecekler, sen bir yazacaksın, onlar on yazacaktır; hem de yalan, iftira yazacaklar. Esasen, particiliğin temelinde yahudinin bu oyunu var.

Bütün bunlar müvacehesinde hakkı tebliğ etmek, hakkı inandırmak, hakkın etrafında cemaatler toplamak mümkün müdür? Ama, tebliğ yolunda bu çeşit hücumlara, iftira ve yalanlara cevap vermek daha kolay

olmaz mı? Daha inandırıcı olmaz mı?

6- Zümrecilik:

Particilik zümreciliktir, zümreleşmedir. Herkes kendi partisinde, kendi safında yerini alacak, partisinden kolay kolay ayrılmayacaktır; “Partim, partim!..” diyecek, partisini herkese ve her şeye tercih edecektir. En kuvvetli delili getirseniz de, en bilgili hocayı gösterseniz de inanmıyacak ve kabul etmeyecektir. Hatta partinizin başına Hz. Ebu Bekir gelse dahi, ona da bir kulp bulup takacaklar, ona da çamur atacaklardır ve gözden düşürmeğe çalışacaklardır...

Vaizsiniz, müftüsünüz, siyasî görüşünüz ortaya çıkmadan seni cami kürsülerinin önünde gözyaşları arasında dinleyenler, siyasî görüşüne ters düştüğünüz günden itibaren artık sizi terkederler ve bir daha sizi dinlemezler. Türkiye’de maalesef bunun birçok örnekleri görülmüştür.

Çünkü, particilikte ölçü parti zihniyetidir. Hadiseler ve insanlar hep bu zihniyete göre değerlendirilir. Hak ve adalet mefhumları particilikte aranmaz ve nihayet, parti menfaati için akı kara, karayı ak göstermekten çekinilmez.

7- Particilik İslâmî bir zemine oturmadığından; yani söz, fiil ve hareketler, değişmez İslam kanun ve kaidelerine göre olmadığından daha çok fikirlere istinad ettiğinden ihtilaflar çıkacak: “Vay sen fazla ileri gittin, vay sen de çok gerilerde kaldın, sen korkuyorsun, sen de delisin, partiyi kapatacaksın...” gibi sözler ne yapacak? Zaman zaman parti içi bölünmelere, ayrılmalara sebep olacaktır. Çünkü, Türkiye’nin şartlarına göre kurulmuş bir parti kapalı çalışacaktır. Kapalılığın seviyyesini ve ölçüsünü tayin etmek de çok zordur.

8- Ajanların sızma tehlikesi:

Alenî çalışmalarında herşey ortada olduğu için, ajanların sızma tehlikesi azdır. Fakat siz gayenizi gizler, olacağınızdan başka türlü gözükürseniz, bu hal şüphe uyandırır ve sırlarınız ifşa edilir.

9- Meşru bir gaye, gayr-i meşru bir vasıtayı meşru kılar mı?

İslam Dini metodunu da beraber getirdiğine göre, böyle bir soruya “Evet, kılar!” şeklinde cevap vermek mümkün müdür? Ayrıca particilik, İslamî olmayan bir rejime göre kurulduğundan o rejimi, o küfür rejimini zimnen kabul etmiş ve halka karşı, meşru olmayan, şer’an caiz olmayan bir rejimi meşrulaştırmış olmaz mı? Bu da İslamî kuruluş için felaket olur.

10- Particilikte parti taassubu hâkimdir:

Particilikte, malesef “Hak” mefhumu değil parti zihniyeti ve parti taassubu hakimdir. Genellikle herkes partisi saflarında yerini almıştır. Saflarını değiştirmek, ancak parti taassubunu ve parti çemberini kırmakla mümkündür. Fakat, bu imkân yine particilik yoluyla olur mu? Elbette olmaz! Çünkü kulaklarını ve gözlerini parti taassubu kapamış ve tıkamıştır. O halde partinize diğer partilerden adam kaydırmak mümkün değildir. Ne söylerseniz söyleyin, en güçlü, en muteber adamları işin başına getirseniz de yukarıda gördüğünüz gibi, yine de fayda vermez...

O halde parti taassubunu ve zincirini kırmak için tek bir yol vardır. O da “Tebliğ ve cemaatleşme” yoludur. Parti damgasını üzerinizden atar da tebliğ yoluna girerseniz, sözünüz tesir eder ve kabul görür.

11- Alaşağı etme tehlikesi vardır:

Siyasî ekseriyeti temin edip iktidara gelseniz dahi, zinde

kuvvet diye tabir ettikleri çevreler ihtilal yapabilirler ve sizi alaşağı ederler. Halk da buna mukavemet edemez. Çünkü halk, Mekteb-i İbrahim'den geçmemiştir. Parti yoluyla bu ruhu, siz halka kolay kolay veremezsiniz. Şehid olma aşk ve şevkine sahip kılamazsınız...

12- Parti yoluyla devlete gitme sünnet'e aykırı mıdır?

Cemiyetleşme ve cemaatleşme halindeki yol; ilahî sünnet'e ve peygamberlerin âdetine uygun olan bir tebliğ yoludur. Peygamberler tebliğ yolunu tutmuşlardır; Yılmadan, yorulmadan, korkmadan, çekinmeden, açık açık davayı ortaya koymuşlar, ayet okumuşlar, mucizeler göstermişler; fakat bu uğurda çekmedikleri de kalmamış, laf işitmişler, işkencelere mâruz kalmışlar. Bu uğurda hayatlarını kaybedenler de olmuştur. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ve Onun sahabesinin çalışmaları ve çektikleri ortadadır. Her türlü işkenceye tabi tutulduktan sonra evlerini, yer ve yurtlarını terk ederek, hicrete mecbur edildiler. Yani dövüldüler, sövüldüler, şehid verdiler... Ondan sonra Cenab-ı Hak, onlara yardım etti, onlara muvaffakiyetler verdi, onlara devlet verdi.

Demek oluyor ki; bir millet, büyük bir imtihan geçirmeden ve en büyük nimetlerden biri olan devlete layık olduklarını bilfiil isbat etmeden kendilerine bu nimet verilmemiş, verilmiyor ve verilmeyecektir. Bunu bir kere noktalamak gerekmez mi?

Particilikte kayde değer dövülme var mı, sövülme var mı, sürülme var mı?... Eee! Kimsenin burnu kanamayacak kimse evinden ve yerinden sürülmiyecek, hapse atılmayacak, buna rağmen herkes mücahid kesilecek de dört-beş senede bir sandık başına gidip oy pusulasını sandığa atacak ve sandıktan çıkıp İslam'ın devletinin

başına gelecek! Öyle mi?! Nerede bu bolluk! Bu Sünnetullah'a aykırıdır...

Allah gerçek mü'minleri sahte mü'minlerden ayırmadan ve ortaya çıkarmadan ve bir kısım şehidler verdirmeden, adilleri zalimlerden ayırmadan, mü'minleri arındırmadan, mücahidleri ve sabredenleri ortaya koymadan Allah, kimseye ne yardım eder ne de devlet verir. İlahî kanun bu, sünnet i seniyye bu!..

Tarihe baktığımız zaman görürüz ki, fetihler hep tebliğ ve cihad yoluyla olmuştur. Hicretten önce Mekke ve Medine'deki müslümanların İslam'a kazanılması, Mekke'nin fethi, Arab yarımadasının fethi, Türkler'in İslam'ı kabulü ve nihayet İslam'ın, dünyanın üç mühim kıtasına yayılması hep tebliğ ve cihad yoluyla olmuştur. Son örnek olarak göstereceğimiz İran'daki İslam inkılabı parti yoluyla ve oyla değil, tebliğ ve cemaatleşme yoluyla olmuştur.

Parti veya particilik yoluyla İslam'ın hakim olduğuna, tarihten günümüze kadar tek misal vermek mümkün değildir. Malezya'da Malezya müslümanları, parti yoluyla büyük bir inkişaf kaydettiler, her sahada varlık gösterdiler. İktidara gelmelerine kılpayı kaldı. Seçime yakın bir zamanda İslam düşmanları demokratik oyunlardan birini oynadılar. Müslümanların iktidara gelme işi suya düştü. Zaten, demokratik sistem ve ona dayanılarak kurulan partiler sistemi, siyonizmin bir oyunu değil midir?

Afganistan da bizim için yine ibret verici bir örnek değil midir? Müsbet partiler hatta İslam partisi ismi altında partiler kurulduğu halde inkişaf edemedi. Parti çalışmaları da suya düştü. Ve nihayet tebliğ ve cihad metoduna sarıldılar ve Allah'a şükür büyük bir inkişaf kaydedip, bir taraftan küfrün belini kırarken bir taraftan da İslam ve

iman gücünü dünyaya yeniden duyurdular ve tanıttılar. Şayet Afgan cephesinde mücahidler arasında zaman zaman çıkan bazı anlaşmazlıklar varsa, bu da vaktiyle kurulmuş olan partilerin bıraktığı kötü ve bölücü neticeleridir. İşte, particilik o kadar muzir bir sistem ki, Rus keferesinin karşısında ölüm-kalım savaşları verilirken bile kötü tesirini sürdürüyor, en azından yekvücut hale gelmelerine engel oluyor. İşte parti bu!.. (Biz de Cezayir'i en bariz örnek olarak verebiliriz. Parti yoluyla % 85'den fazla oy aldığı halde alaşağı ettiler!)

Demek oluyor ki, mârifet, muvaffakiyet ve akıbet oyda değil, zordadır. Esasen, Kur'an'da şu hakikat sık sık hatırlatılmaktadır: **“Akıbet müttekilerindir.”** Yani takva ehlinindir. Takva ise bir yahudi oyunu olan particiliği takibde değil; İslam'ın emrettiği usul ve metodunu takib etmektedir.

Tebliğ metoduna geçmeden önce, parti ile ilgili iki meseleye de kısaca temas edelim: Bunlardan biri İslam'a göre, İslam anayasasına göre parti kurulabilir mi? Bu mesele bir tartışma mevzuudur, münakaşası yapılabilir. İkinci mesele ise, İslam, daha açığı Kur'an iki çeşit partiden söz etmektedir. Bunlardan biri **“Hizbullah”** yani Allah partisi; diğeri de **“Hizbüşşeytan”** yani şeytan partisi. Bu iki ifade hakkında **“İslam'ın Temel Hükümleri”** isimli kitabımızda oldukça geniş mâlumat verilmiştir.

TEBLİĞ YOLU

***Gaye İslamî bir idare kurmaktır;
Yol tebliğ yoludur!***

Tebliğ yolu, Peygamber'in (s.a.v.) ve Onun sahabesinin yoludur. Bu yol ile neler tebliğ edilecek? Bir kelime ile "**Hak**" tebliğ edilecektir. İslam'ın her meselesi haktır; Tevhid'i de haktır, devleti de haktır, ibadeti de haktır, siyaseti de haktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimiz, peygamberlik görevine Tevhid'le, yani Allah'ın birliği inancını ilan etmekle ve tebliğ yoluyla işe başlamıştır. Önce muhterem hanımına tebliğ etmiş, sonra azadlı kölesi Zeyd b. Haris'e ve bu arada daha küçük yaşta olan amcazadesi Hz. Ali'ye tebliğ etmiş ve hepsi de iman şerefiyle müşerref olarak bir İslam cemaatinin ve cemiyetleşmenin nüvesini ve temelini atmışlardır. Sonra bu cemaate Hz. Ebu Bekir gibi zevat iltihak ede ede cemaat çoğalmış, tebliğ ve telkin merkezi Hz. Erkam'ın evi olmuştur. Hz. Ömer'in bu cemaate katılmasıyla sayı 40'a yükselmiş, bundan sonra tebliğat açık açık her tarafta yapılmaya başlamıştır. Onüç senelik bir tebliğ devri geçiren Hz. Peygamber'in ve Onun ashabının bu esnada müşrikler tarafından görmedikleri eziyet, çekmedikleri işkence kalmamıştır. Bütün bu eza ve cefalara karşı sabır ve tebliğle cevap vermekten başka kendilerine hiçbir suretle mukabil harekette bulunmalarına izin ve müsaade verilmemiştir. Ve nihayet 13 senelik çok mühim bir imtihan devresi geçirdikten ve başarılı olduktan sonradır

ki, Medine'ye hicret etmelerine izin verildi. Ve bunu müteakib, Cenab-ı Mevlâ Medine'de kendilerine İslam'ın devletini verdi ve onları bu suretle mükâfatlandırdı. Artık müslümanlar devlet oldu.

Bizlerin de tebliğ yoluyla devlete gitmemiz gerekmez mi?

Dünyada her yerde ve her zaman davalara tebliğ yoluyla başlanmıştır. Önce birkaç kişi bir araya gelmiş, düşünmüş, karar vermiş, sonra tebliğata başlamışlardır. Aynı düşünceyi paylaşanların yavaş yavaş sayıları artmış, sonunda bir güç oluşmuştur. Devlete nüfuz edecek veya devletle mücadele edip onu düşürecek sayıya ve seviyyeye gelmişler ve düşürmüşlerdir. Hiç bir zaman başlangıçta bir ordu veya bir güç kendiliğinden mevcut olmamıştır. Önceden daima tebliğat yoluyla ilerlenmeye başlanmıştır. Zorbalar ve zorbalıklar halka tanıtılmış, bilgi verilmiş ve bunlar halk nezdinde mahkûm edilmişlerdir. İnsanlığa bu gibi zorbaların, baskı rejimlerinin ve hürriyetsizliklerin gayr-i meşru oldukları anlatılmıştır ve böylece tebliğatin tesir sahası yavaş yavaş genişlemiş ve milletin bütün zümrelerini etki sahası altına almıştır. Millet uyanmış, faal duruma geçmiş ve neticeye varmıştır.

Şimdi sizin ne bir ülkeniz var ne de bir ordunuz. Fakat elinizde bunlardan daha geniş ve daha kuvvetli bir şeyiniz var. O da tebliğattır; Tebliğat imkânlarına sahipsiniz. Millete İslam'ın siyasî, iktisadî, hukukî meselelerini anlatacaksınız; İslam'ın devletini anlatacaksınız, İslam'sız devletin dinsiz bir devlet olacağını ve müslümanlara hayır getirmeyeceğini anlatacaksınız. İslam'ın bütün emir ve yasaklarını hakkıyla anlatacaksınız, yegâne güzel ve âdil olduklarını anlatacaksınız. Dünyanın da ahiretin de

saadetinin bunlara bağılı olduğunu anlatacaksınız. Bugünkü dünyanın içinde bulunduğu buhran ve huzursuzluğun temelinde İslam devletinin olmayışının, İslam hukukunun dünya siyasetine hakim olmayışının yattığını anlatacaksınız. Gerçek ve âdil temellere dayanan İslam devletinin temellerini atmak için çalışmak bütün müslümanlar için başta gelen bir görev olma hususunu anlatacaksınız...

İşte bütün bunları anlatmak, tebliğatını yapmak ve talimat vermek, aynı düşüncede insanlar bulmaya ve bir tebliğat dalgası meydana gelmeğe ve bir ictimâî hareketin doğmasına götürecektir. Ve zamanla uyanık, şuurlu, vazife duygusuna sahip, cihad ruhuna malik dindar yığınlar bir araya gelecek ve bir İslam devleti kurulacaktır.

Tebliğde iki önemli unsur vardır. Bunlardan biri hakkı tavsiye, ikincisi de sabrı tavsiyedir. Hakkı tavsiye ne kadar önemli ise sabrı tavsiye etmek de en azından bir o kadar önemlidir. Sabır; hakkı tavsiye etmenin gücüdür, kuvvetidir, zırhıdır, kalkanıdır, ordusudur, teselligâhıdır.

O halde tebliğ yoluyla giderken, acele etmemek, sabırsızlanmamak, hemen gayeye varacağım diye ümide kapılmamak da şarttır. Mücadelede mukavemet, hem de sürekli mukavemet esastır. Hiçbir akıl sahibi, yapacağımız tebliğat ve telkinatın hemence İslam devletine gideceğini sanmaz ve sanamaz. Özellikle dünyanın mevcut şartları karşısında bir İslam idaresi kurmak için sabırlı ve sürekli faaliyete ihtiyaç vardır. Yeryüzünde akıllı kişiler, yüz yıl sonra gelecek insanların kuracakları tesislere ve sistemlere temel olacak adımlar atmakta, fikirler ileri sürmekte tereddüt etmemişlerdir. Devrin halifesi, ceviz fidanı diken bir ihtiyara şöyle

demoşti: “İhtiyar! Elli yıl sonra ve sen ölmüş iken meyve versin diye ceviz dikiyorsun?!” İhtiyar ise şu cevabı vermişti: “Bizden öncekiler dikti biz yedik; biz de dikiyoruz ki başkaları yesin!..”

Gelecek nesiller için sonuç verecek olsalar da faaliyetimiz sürdürülmelidir. Büyük insanlar hiç bir zaman ye’sse kapılmazlar; onların geniş düşünce alanları vardır. Ve zaman olur ki, bilfiil zindanlara atılırlar, esaret altında yaşarlar da, kurtulup kurtulamıyacakları mâlum olmasa bile endişe etmezler ve ye’sse düşmezler, davadan asla vazgeçmezler. Hedefe ulaşmak için hangi şartlar altında olurlarsa olsunlar, çareler düşünür, yöntemler, planlar ve hazırlıklar yaparlar. Bu planları şahsen ve bilfiil gerçekleştiremeseler bile, aradan isterse yüzlerce sene geçsin, inandıkları davanın hak olduğuna göre, başkaları bu yolu izler ve gerçekleştiren, kendileri de ondan manevî pay alırlar. Tarihte büyük inkılablardan pek çoğu böyle gerçekleşmiştir. Tebliğ yoluyla devlete gitmenin bir avantajı daha var. O da şu:

Parti iktidarları milletleri saadete değil, felakete; huzura değil, anarşiye; terakkiye değil, iflasa doğru götürdüklerinden halkın nazarında her gün geçtikçe yıpranmakta, şikâyetler çoğalmaktadır. Parti iktidarlarının dertlerine deva olamayacaklarını gören ve anlayan milletler başka kurtuluş yolları arayacaklardır. İşte, sizler tam bu sıralarda İslam devletini, gereği gibi anlatırsanız, rağbet bulacak, kabul göreceksiniz. Arkanızda ve etrafınızda kitleler meydana gelecek ve bu suretle biiznillah devletinizi kuracaksınız.

Bir başka avantajı daha var. O da hicrî yüzyılın başında bulunuşumuz:

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz’in buyurduğu vechiyle

her yüzyılın başında bir müceddid gelecek, bir yenilik getirecektir. Neyi yeniliyecek? Dini mi? Hayır! Din zaten her zaman yenidir. Müslümanların dine bağlılığını, müslümanların cihada bağlılığını yeniliyecek, şehid olma aşk ve şevklerini, başarıya ulaşmaya, zaferler kazanmaya ait olan ümit ve heyecanlarını yeniliyecektir. Bu da kapalı ve gizli çalışma yolu olan parti yoluyla değil, Peygamber ve sahabenin takib ettikleri tebliğ ve cihad yoluyla olacak değil mi?

Avrupa’da cami cemaatlerimiz hissedilir derecede çoğalmıştır. Buna sebep de 12 Eylül’den sonra parti zihniyetinin ve siyasî taassubun zaafa uğraması ve hızını kaybetmesidir.

TEBLİĞ VE CİHAD METODUNUN ŞARTLARI

a) Kuruluşun şekli ve görevleri:

- 1- Siyaset diyanetin emrinde olacak;
- 2- Riyaset makamında, diğer şartları haiz olmanın yanında müctehid olan veya mevcudlar içerisinde ilim babında en ileride olan biri olacak;
- 3- Cemaat inkılâbî bir ruha sahip olacak; bunun için de Mekteb-i İbrahim'de eğitilecek;
- 4- Cemaat, şehadet ruhuna sahip, aynı zamanda aşk ve şevk içinde olup ölümden korkmaz seviyyeye getirilecek;
- 5- Hedefe gitmede sadece “**Sırat-i Müstakim**” takib edilecek;
- 6- Ne pahasına olursa olsun, taviz verilmeyecek;
- 7- Hedef ve gaye gayet açık ve net bir şekilde söylenecek ve ilan edilecek;
- 8- Bu yoldaki her türlü eza ve işkenceyi göze alacak, hücum ve saldırılara sadece ve sadece sabır ve ayetlerle cevap verecek. (Silaha sarılma yok; zor kullanma yok. Çünkü, o zaman bir iç savaş meydana gelir de tebliğ etme imkân ve fırsatı kalmaz, sünnet-i seniyye'ye aykırı olur. Silaha sarılma, ancak Medine devri başladıktan sonra veya onun arefesinde olur. Yani mü'min mücahidler o kadar çoğalmış ki, silaha sarıldıkları takdirde başarı artık yüzde yüzdür.)
- 9- Sadece tağutî düzeni hedef alıp o bombarduman edilecek;

10- Cemaat ve millet daima teşvik, taltif, takdir ve tebrik edilecek ve bu suretle maneviyatları yüksek tutulacak;

11- Gayeye ulaşma işini sadece ve sadece Allahü Azimüşşan'a bırakacaktır.

b) Tebliğcilerde bulunması gerekenler:

1- Tebliğciler emin kişiler olacak;

2- İslam'ı önce kendileri yaşıyacaklar, yani takva ehli olacaklar;

3- Söyliyeceklerini bilerek söyliyecekler;

4- İhlaslı olup ıvaz ve garezden uzak olacaklar;

5- Parti siyaset ve zihniyetinden uzak olduklarını her halükârda ortaya koyacaklar;

6- Gayelerinin sadece ve sadece hak rızası olduğunu ve mesuliyetten kurtulmak istediklerini ortaya koyacaklar;

7- Taviz verme yoluna asla gitmiyecekler, İslam'ın çizgisinden milim şaşmıyacaklar; yeri geldiğinde kırılacak ve fakat eğilmiyeceklerdir.

c) İlk söyliyeceklerimiz:

1- İslam Dini bir bütündür; parçalanamaz;

2- Devlet de İslam dininin bölünmez bir parçasıdır;

3- Dinden devleti ayırmak demek, hem dini hem de devleti idam etmek demektir;

4- Devleti dinden ayıranlar da onlara destek olanlar da şirke sapmış ve kâfir olmuşlardır. Böylelerin bundan derhal vazgeçmeleri ve tevbe edip imana gelmeleri lazımdır;

5- Bütün anarşinin ve huzursuzluğun kaynağı, İslam'ın devlet olmayışıdır;

6- İslamî bir devlet kurmak için, ciddi bir gayret göstermek her müslümanın görevidir ve bu görev farz hükmündedir;

7- Siyasetten maksadımız, parti siyaseti değil, İslam'ın

kendisine mahsus bir siyasettir;

8- Bunlar birer tebliğdir; İslam'ın tebliğidir. Makam ve mevkileri ne olursa olsun, bunları herkese, her yerde ve her zaman sözle, yazı ile, şıarla, kasetle, duvarlara yazmakla... tebliğ edeceksiniz.

d) Çok iyi bilecek:

1- Tebliğci çok iyi bilecek ve inanacak ki, tebliğ yolu dikenlidir, sağında solunda eşkiya çeteleri vardır. Dolayısıyla ter vardır, gözyaşı vardır, kan vardır;

2- Tebliğ yolunda açıklık vardır, cesaret vardır, salabet vardır, bereket vardır;

3- Tebliğ yolunda Allah'ın yardımı vardır, zafer vardır;

4- Ve nihayet, tebliğ yolunda iki güzelliğin biri vardır: Şehid olma, gazi olma.

Ve netice:

Her müslüman, devlet mevzuunda çok mühim bir sorumluluğun altındadır. Makam ve mevkii ne olursa olsun, kimse kimseyi bu sorumluluktan kurtaramaz. Binaenaleyh, bu mesele ile çok yakından ilgilenmek herkes için lazımdır. Ya yanlış veya hatalı bir adım atılırsa! Bunun vebalinden hiç birimiz kurtulamayız ve kurtaramayız. Buna binaen, ortada iki yol var. Soğukkanlılıkla ve ihlasla bu iki yol arasında bir mukayese yapmak ve yukarıda maddeler halinde sıralanan itiraz ve suallerin cevaplarını, mümkünse hazırlamak ve bunu bir rapora bağlayıp fetva mahiyetinde bir sonuca vardırmaq şarttır. Aksi takdirde bu ve benzeri soru ve itirazlarla mutlaka karşı karşıya kalacaksınız. Cevap veremezseniz, yarı yolda kalırsınız.

Bu itibarla, bunları görmemezlikten ve duymamazlıktan gelemeyiz, adam sen de deyip geçemeyiz.

Tebliğ ve İrşad Başkanlığı gibi ağır bir mesuliyet taşıyan

ve ayrıca Fetva Heyeti Başkanlığı'nı da deruhte etmiş bulunduğumdan bunları gündeme getirme mecburiyetinde olduğumuz bilinmelidir.

Hakikatı aramak bizden, bulmayı nasib etmek Cenab-ı Hakk'tandır!

23.02.1983

PARTİCİLİK VE PARTİLER HAKKINDA

Bediüzzaman diyor ki:

„... Seviye-i irfan bir olmadığından, fırkalar da (partiler de) husumet, taassub ve taraftarlık intac eder (meydana getirir).

„الحب لله والبغض فى الله" Düstur-i Rahmanî yerine, eliyaze billah, „الحب السیافه والبغض فى السیافه" düstur-i şeytanî hükmedip, melek gibi bir hakikat kardeşine adavet (düşmanlık) ve elhannas gibi bir siyaset arkadaşına da muhabbet ve taraftarlık ile zulmüne rıza gösterip cinayetine şerik (ortak) eylemesin!" (Hutbe-i Şamiyye: 98; Kastamonu: 86)

Hasan el-Benna diyor ki:

„... İhvan yine inanır ki, İslam'ın getirdiği ve gerektirdiği fikir ve oy verme hürriyeti, şura esası ve bu esasa dayanan seçim hürriyeti ile particiliğin gerektirdiği oy verme taassubu, toplulukların karşısına çıkıp oy avcılığı yapma, ümmeti parçalama, birliği bozma ve iktidar gücünün sarsılmasına ve parçalanmasına sebep olma arasında fark vardır ki, İslam particiliğin getirdiği bu gibi şeyleri şiddetle haram kılmıştır..." (Mecmuat'ür-Resail, İmam Şehid Hasan el-Benna, s. 287-290)

Seyyid Kutub diyor ki:

„... Bazı müslümanlar cahiliyyet toplumuna taviz verip, onun yaşayışına ayak uydurmak suretiyle politika yapacaklarını ve içlerine girerek İslam davasına bir şey kazandıracaklarını zannediyorlar.

Bunlar ne İslam akidesinin karakterini anlayabilmişler, ne de kalplerin kapısının nasıl açılacağını öğrenmişlerdir!..“ (Fî’zılal-il-Kur’an, Yusuf suresi, Ayet 108)

Merhum Mehmed Zahid Kotku diyor ki:

„Evvela partiler hiç de doğru olmayan bir teşkilattır. Zira birinci zararları, memleketteki vahdeti, birliği bozmaktır. Herkes mensub olduğu partiye, onu müdafaa sadedinde çok gayret sarf eder; muhalifi olan partiyi devirmek ister ve onu haksız çıkarmaya çabalar. Bu hususta yalan yanlış her türlü propagandayı meşru sayar...“ (Mü’minlerin Vasıfları, Saha Neşriyat, İstanbul 1982, s. 77 - Particiler 1985’de bastırdıkları nüshasından bu ifadelerin mühim bir kısmını çıkartmışlardır -)

Merhum Necip Fazıl diyor ki:

„Biçare demokrasi karanlıkta körebe,
Parti, bölücü alet, batıdan bize hibe!“

Biz de diyoruz ki:

“Particilik İslamî bir kuruluş değildir; insan kafasının mahsulüdür, batıdan İslam âlemine gelmiştir. Dolayısıyla „Sırat-i Müstakim“ değildir.

O halde parti yoluyla İslam devletine gidilmez.”

HİLÂFET DEVLETİ ŞÛRA MECLİSİ

Batılın hakka, şirkin Tevhid'e, demokrasinin İslam'a, putçuluğun müslümanlığa, particiliğin Peygamber metoduna, mezhebsizliğin Ehl-i Sünnet'e libas edildiği bir asırda; kınayıcıların kınamasından, tağutların tehditlerinden, kâfir, zalim, fasık, müşrik ve münafıkların desise ve tuzaklarından çekinmeden canını, malını ve dünyasını ortaya koyarak cahiliyet sisteminin, küfrün, kemalizmin ve tüm dünya müstekbirlerinin oyunlarını bozan; Peygamber varisi, âlim, asrımızın müceddidi, muallimimiz, mürşidimiz ve komutanımız olan ilim ve mücadele adamı, muhacir, İslam davasının yılmaz mücahidi, tağutlara boyun eğmeyen, 70 yıl sonra dibeköşeye itilen, hor ve hakir görülen **Hilâfet Devleti**'ni cesaretle ihya ve ilan eden, **Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin Reşid bin Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)** uğruna mücadele verdiği Rabb'isine, 15 Zilhicce 1415'e tekabül eden (15 Mayıs 1995) Pazartesi günü saat 12.50'de Hilâfet bayrağı altında kavuşarak şehadet şerbetini içmiştir.

Merhum Halife'mize Allah'tan (c.c.) rahmet, kederli ailesine ve Ümmet-i Muhammed'e sabırlar ihsan etmesini dua ve niyaz ederiz!

Bu vesileyle biz Hilâfet Devleti'nin Şûra üyeleri, müslümanların bir saat bile Halife'siz kalması caiz olmadığından bir toplantı yaparak, Hilâfet makamına Merhum Halife'mizin tavsiyesini de nazar-ı itibare alarak,

Ulûm-i Arabiyye ve Ulûm-i Şer'iyye'yi babasının rahle-i tedrisatında tâlim ve tahsil yapan Muhammed Metin Müftüoğlu (Kaplan) Hoca'mızı Halife olarak seçtiğimizi ve bey'at etmiş olduğumuzu bütün bir dünyaya ilan ediyoruz.

Başta cenaze merasimi olmak üzere tüm tebliğ hareketimizi biiznillah Halife'miz Muhammed Metin Müftüoğlu (Kaplan)'ın emrinde devam ettireceğimizi yine bütün bir dünyaya ilan ediyoruz.

HİLÂFET DEVLETİ
ŞÛRA MECLİSİ

16. Zilhicce 1415
(16. Mayıs 1995)

